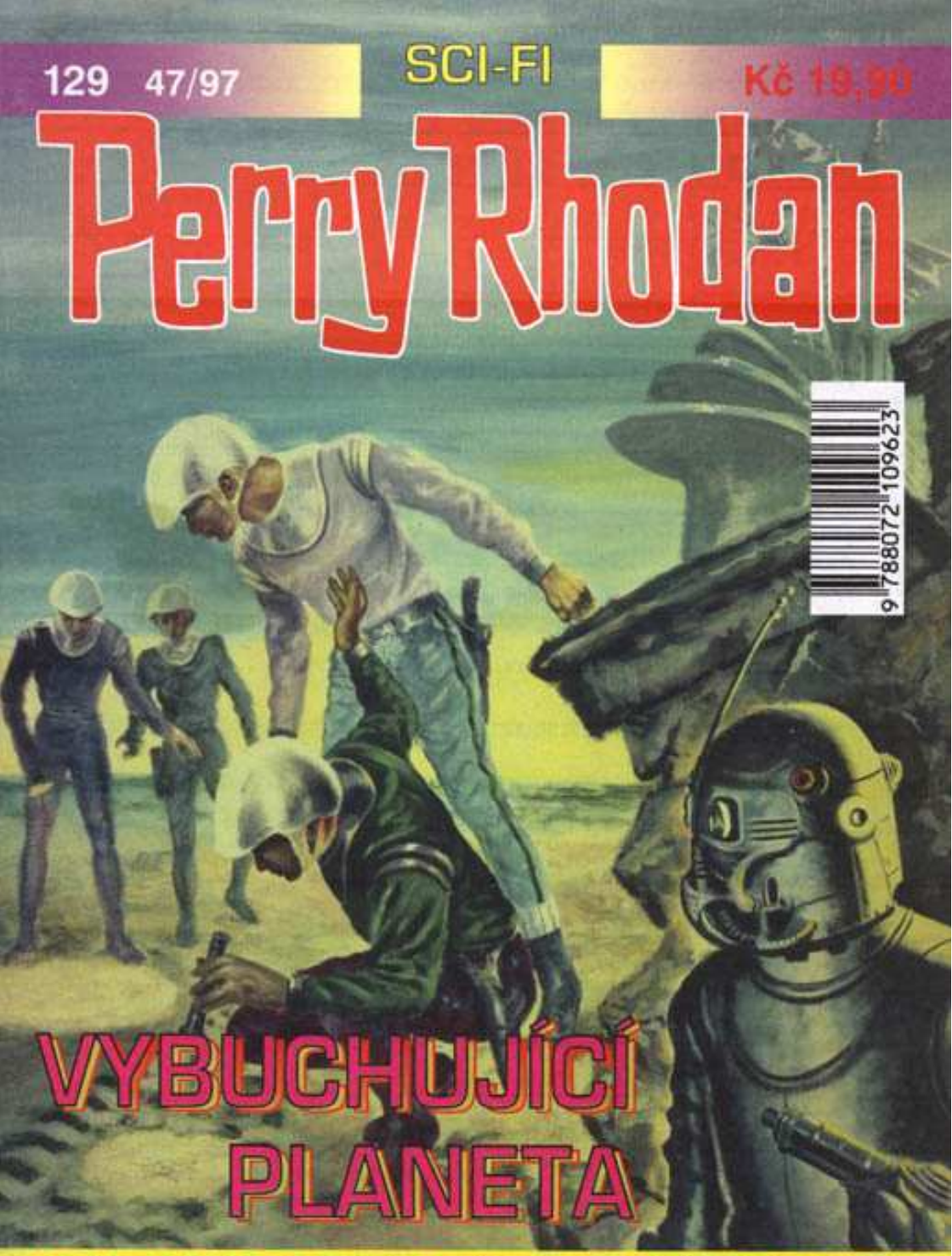
129 47/97 SCI-FI Kč 19,90

Perry Rhodan

VYBUCHUJÍCÍ PLANETA

OD LEDNA 1998 NAVÍC PERRY RHODAN-THOREGON

CLARK DARLTON

Vybuchující planeta

Knihovnička Perry Rhodan 129 Přeložil Jaroslav Kuťák Digitalizoval Pawwlik

Vesmír byl téměř ve všech směrech černý a bez hvězd. Jenom pár rozmazaných světelných skvrn prozrazovalo vzdálené hvězdné soustavy a galaxie, které pluly za propastí nicoty.

V jednom jediném směru svítil široký pás bezpočtu hvězd, který nahoru a dolů váhavě řídl a temněl. V okrajových zónách tvořila temná mračna černá místa.

Mléčná dráha.

V hraniční oblasti mezi obrovským seskupením hvězd a života na jedné straně a zívající nehmotností na druhé straně stálo osamělé slunce.

Bylo to narudlé umírající slunce Outside, kolem kterého kroužily tři mrtvé planety. Jednu z nich Pozemšťané pokřtili na Mechanicu. Mnoho tisíc světelných let daleko od okraje Mléčné dráhy čekala tato soustava na konec časů.

* * *

Třpytivá kovová koule kroužila kolem Mechanicy už několik dnů. Její průměr dosahoval jednoho sta metrů a uvnitř žilo sto padesát lidí. Jejich úkol zněl prostě: zjistit, zda na druhé planetě slunce Outside ještě existuje organický nebo mechanický život!

Uplynulo šest jednotvárných palubních dnů. Speciální zaměřovači přístroje bez ustání ohmatávaly povrch planety i okolní prostor. Každičký čtvereční metr planety byl natáčen a ukládán do paměti. Tam dole se nehnulo nic, co by lidem už nebylo známo.

Jakmile lhůta akce uplynula, velitel MANILY zastavil pozorování Mechanicy a rozkázal návrat do soustavy Arkonu, kde na jeho zprávu čekal Administrátor Země Perry Rhodan. Zhruba v tutéž dobu, totiž 5. června 2122 pozemského času, seděli Perry Rhodan, Atlan a Reginald Bull v konferenčním sále Krystalického paláce a sondovali situaci. Společně s nimi tam bylo i několik důstojníků Země i Arkonu, jakož i plukovník Jefe Claudrin, velitel vlajkové lodi

Pozemšťanů, superobřího křižníku THEODERICH.

Měli za sebou šest těžkých let. Od zničení arkonidského centrálního počítače Regenta se sice podařilo najít a obsadit většinu bezcílně bloudících robotských lodí Arkonu, ale pořád jich ještě pár tisíc putovalo po neznámých kurzech nekonečnými dálavami vesmíru. Tyto neovládané lodě byly často zachycovány revoltujícími koloniálními národy a pak byly přebudovávány k jejich účelům. Rebelové byli přesvědčeni, že nastal jejich čas a že by se měli vymanit z nadvlády Arkonu. Rhodan měl plné ruce práce, aby společně s Atlanem získali respekt. Skutečnou silou v arkonidské říši byli pouze Pozemšťané - nastoupili dědictví, které jim vložil do rukou Crest - a bylo to složité dědictví.

Ale nejhorší hrozbou nebyli nepřátelé uvnitř říše jako třeba Arasové nebo Skokani, nýbrž nové nebezpečí, které se před šesti lety stalo doopravdy akutním. Nepřátelé z Neviditelna, beztělesné bytosti, nezachytitelné a neviditelné. Objevily se na okraji Galaxie, kde se Pozemšťané mimo jiné srazili s robotskou civilizací, která zlostně napadala vše organické a živé. Jak to vypadalo, Neviditelní a roboti se neměli rádi, ale to byla slabá útěcha, protože oba druhy napadaly Pozemšťany.

Jeden z důstojníků ukončil přednášku a sroloval mapy, s jejichž pomocí vysvětlil situaci. Jiný vstal a rozhovořil se o svém názoru, který byl zčásti v hrubém rozporu s tím, co tvrdil jeho předchůdce.

Bull se naklonil k Rhodanovi a zašeptal: „Jestli to takhle půjde dál, Perry, nikdy se nedozvíme pravdu."

„Jenom klid, Bully," stejně tiše odvětil Perry. „Musíme si vyslechnout názory všech expertů, než dospějeme k nějakému závěru."

Bully rezignovaně zmlkl a obrátil svou pozornost k důstojníkovi vědecké rady, který se zabýval analýzou neznámých útočníků.

„... v tomto ohledu musím svým kolegům naprosto vážně odporovat. Přiznávám, že vypadá jako nepravděpodobné, že by roboti mohli projevovat lidské city, ale v předloženém případě považuji za prokázané, že náš protivník přemýšlí samostatně a že v žádném případě není řízen organickými bytostmi. Bohužel vás musím požádat, abyste se smířili s faktem, že máme co dělat s citově

podloženou robotskou logikou."

Řečník musel přestat, protože narazil na projevy nesouhlasu. Jeden z důstojníků dokonce řekl: „Vám asi přeskočilo!"

Rhodan mlčel. Stejně tak Atlan a Bully.

Důstojník počkal, až se rozčilení uklidní, a pak pokračoval: „Ještě jednou opakuji: Musíme začít přemýšlet v jiných dimenzích. Musíme uvěřit možnostem, které jsme dosud považovali za vyloučené. Zkušenosti, které jsme zatím udělali s robotskou technikou, se ukázaly být nedostačující. Pomyslete pouze na fakt, že protivník velice snadno rozpoznal organickou bytost podle jejích myšlenkových impulzů a zaútočil. Maskování nebylo možné. Myslíte si snad, že by čistě mechanický robot dokázal poznat rozdíl mezi člověkem a strojem?"

Naslouchající měli dvě nebo tři doplňující otázky, a nakonec se shodli. Jeden z nich vstal a řekl:

„Moje skupina si stále ještě myslí, že civilizace, která postavila takzvanou fragmentální loď, byla stvořena organickými bytostmi, a že loď obsadila perfekcionizovanými roboty. Připomínám Výsevnou loď z Mechanicy, Sklizňovou loď a Scouta. Byli to perfektní roboti, ale jejich původ ležel v organické sféře. Tak tomu bude i zde. Tvrdíme, že protivník pochází z Mechanicy a že jde o pozůstatky nějakého starého experimentu. Tak jako Sklizňová loď nacházela a sklízela živné výtrusy, fragmentální lodě nacházejí a ničí organický život."

Důstojník si sedl. Rhodan kývl na dalšího, ten povstal a řekl: „Moje skupina zastává názor, že fragmentální lodě byly stvořeny organickými bytostmi a stejně tak i robotská posádka, ale na rozdíl od předřečníka tvrdíme, že tyto bytosti ještě existují a že jednají plánovitě. Vyslaly roboty, aby s námi navázali kontakt, prozkoumali naše síly a otestovali reakce. Víc nemám, co bych řekl."

Rhodan počkal, ale nikdo další si nevzal slovo. Vstal tedy a pomalu vysvětloval:

„Pánové, děkuji vám za vaši snahu. Získali jsme tři různé teorie, z nichž tu první musím intuitivně, ale i rozumem odmítnout. Roboti s city neexistují, poručíku! Zůstávají tedy ještě dvě tvrzení. Myslím si, že teorie původu z Mechanicy má něco do sebe, proto jsem tam

poslal MANILU, aby provedla pozorování. Dnes by se měla vrátit s výsledky. Včas vás s nimi seznámím. Prosím, abyste se zdržovali nablízku a byli mně a Atlanovi k dispozici."

Jakmile důstojníci odešli, zaduněl mocný hlas Jefeho Claudrina: „Myšlenka poslat roboty jako vyslance a průzkumníky není hloupá, šéfe. Dokonce si myslím, že teorii B nesmíme jen tak hodit za hlavu."

Rhodan přikývl.

„V obou případech nacházíme společnou skutečnost, že roboti byli postaveni organickými bytostmi. Neumím si představit roboty, kteří by se dokázali rozmnožovat - a ani si je nechci představovat."

„To by byla věc," zašklebil se Bully, ale rázem zvážněl. „Proč se však pořád dohadujete, jestli roboti můžou nebo nemůžou mít pocity?"

„Protože roboti s pocity by znamenali zánik organického světa," vysvětloval Atlan. „Každý takový stroj by se musel logicky postavit proti svému stvořiteli, protože by ho ponižovalo být jím řízen. Už proto by bylo nesmyslné vytvářet takové stroje."

„Každopádně máme co do činění s roboty, kteří reagují jinak, než jsme od robotů zvyklí," poznamenal Rhodan. „Jsou nevypočitatelní a neuvěřitelně agresivní. Přitom se ale snaží ušetřit všechno, co je stroj nebo robot. Neútočí neuváženě a zbrkle, nýbrž vždy uváženě a podle rafinovaného plánu. Proto jsou tak nebezpeční. Kdybychom věděli, odkud pocházejí, dostali bychom se o značný kus dál. Možná, že ani nepřišli z naší Galaxie."

Zavládlo tísnivé ticho.

Z jiné galaxie...

Veškerá setkání s roboty - ale i s Neviditelnými - se uskutečnila na okraji Galaxie. Protivník vždycky přišel z propasti mezi galaxiemi.

Že by se tam někde nacházel domov nebezpečné robotské civilizace?

Rhodan se díval do tváří svých druhů, ale než je mohl uklidnit, ozval se interkom.

„Hlásí se vám major Salzburger, pane. Tvrdí, že je to naléhavé."

„Odveďte ho do konferenčního sálu číslo sedmnáct, prosím,"

odpověděl Rhodan a vypnul spojení. Pak se zahleděl na své dru-

hy: „Teď se uvidí, zda se naše domněnky potvrdí. Salzburger je velitelem křižníku MANILA. Brzy se podíváme na záznamy z Mechanicy. Pojďme, ať neztrácíme čas."

Konferenční sál číslo sedmnáct byl umístěn na stejném patře a byl vybaven všemožnými technickými finesami, takže spíš připomínal laboratoř.

* * *

„Hlásím návrat z průzkumného letu, pane. Žádné mimořádné události."

Rhodan počkal na další dva důstojníky MANILY, kteří přinášeli materiál, a pak řekl veliteli Salzburgerovi: „Opravdu žádné mimořádné události? V interkomu jste přece tvrdil, že to je naléhavé?"

„Považuji své hlášení za velmi důležité, pane. Proto jsem chtěl, abyste byl okamžitě informován. Udělal jsem chybu, pane?"

„Ne," usmál se Rhodan. „Takže jak to vypadá na Mechanice? Jaký je váš osobní názor? Je mateřskou planetou kosmických robotů?"

„Ne, pane!"

„Takže jste nenašli průkazné stopy?"

„Žádné, pane. Nechal jsem záznam sestříhat na pět minut nejdůležitějších postřehů. Chcete ho vidět?"

Zatímco byl záznam připravován k projekci, major pokračoval v hlášení: „Měli jsme celý týden času ke studiu prostoru kolem Mechanicy. Nezaměřili jsme tam ani jednu cizí loď. Bezpečně víme, že během těch šesti dnů se v okolí pěti set světelných let žádná loď neobjevila. Samotná planeta je nezměněna. Robotská civilizace už neexistuje, stejně tak jako jako její stvořitelé. Centrála je zničena. V okolí se nic nezměnilo. Podívejte se sám, pane..."

V místnosti se setmělo, pak se rozzářil třídimenzionální monitor a přítomní sledovali sestříhané záběry krajiny, která připomínala poušť.

Když monitor zhasl a rozsvítilo se světlo, Rhodan řekl:

„Během uplynulých šesti let se na Mechanice nic nezměnilo.

Naše teorie o možnosti původu vesmírných robotů se nepotvrdila - ale nikdy si nemůžeme být jisti. Možná, že to kdysi pradávno býval jejich domov. Vzpomeňme jen na narkotická děla, která používají. Bývala to hlavní zbraň Mechanicy. Jsou tu souvislosti, které tušíme, ale které nemáme prokázány. Dobrá, scházejí nám sice důkazy, ale podezření zůstává."

„Lituji, že toho nemám víc," řekl major Salzburger. „Ale pokud by Mechanica měla mít skutečně ještě něco společného s těmi roboty, během šesti let by se na jejím povrchu muselo snad něco změnit. Pochybuji o těchto souvislostech, pane."

Rhodan byl upřímně rád, když jeho podřízení měli jiný názor než on. Přívětivě se usmál.

„Děkuji vám, majore Salzburgere. Odeberte se, prosím, zpět na palubu MANILY a vyčkejte na další instrukce."

Salzburger zasalutoval a opustil se svými muži místnost. Bull se za ním poněkud zklamaně díval a když se dveře zavřely, kysele poznamenal: „Moc toho nepřivez. Nedostali jsme se ani o krok dál."

Rhodana to však netrápilo.

„Myslím, že nám pomůže další let THEODERICHA - aspoň jak doufám. Ovšem stejně tak to může dopadnout špatně. Bude záležet na okolnostech."

* * *

Rhodanem avízovaný let křižníku THEODERICH byl o několik dní odložen, protože se muselo čekat na speciální přístroje, objednané ze Země. Swoonové je museli nejdříve vyrobit.

Když major Salzburger konečně dostal rozkaz k vyzvednutí hotových mentálních absorbérů, Rhodan se spojil s Guckym.

Myšob se objevil dřív, než Rhodan zavřel ústa. Coby telepat zachytil Rhodanovy myšlenky a materializoval těsně vedle vyděšeného Salzburgera ve velínu THEODERICHA.

„Copak je?" zapištěl Gucky. „Ještě jste nikdy neviděl myšoba, majore?"

„Zřídka tak náhle," odvětil major, kývl na Rhodana a opouštěl velín.

„Ten má ale naspěch," zklamaně to komentoval Gucky a pak pobaveně vycenil hlodák: „Bohužel mi musíš vysvětlit, proč jsi mě chtěl volat - nesledoval jsem všechno."

„Poletíš s MANILOU k Zemi a..."

„K Zemi?" zklamaně zapištěl myšob. „Teď, když se tady začínaj konečně dít věci, mám letět k Zemi? Co tam mám dělat? Jsem snad kojná..."

„Nech mě domluvit!" zarazil ho Rhodan. „Poletíš do Terranie a..."

„Ne!" odporoval myšob. „Nepoletím! Zůstanu tady!" Podíval se na Bullyho. „Když tady zůstane tlouštík, já taky!"

Rhodan zvedl obočí.

„Salzburger vyzvedne na Marsu mentální absorbéry a co možná nejrychleji se s nimi vrátí sem. A ty taky, Gucky! Nikdo přece netvrdí, že musíš zůstat v Terranii!"

Znovu se objevil Guckyho hlodák.

„Aha... takže se vrátím? No to je něco jinýho. Ale proč mám letět do Terranie, když se má přistávat na Marsu?"

„Vyzvedneš v ZOO Putziho."

Gucky zalapal po dechu. „Tu přerostlou kočku?"

„Přesně tak, Gucky. Putziho potřebujeme na Mechanice, abychom si vyzkoušeli reakci robotů, kteří se tam velmi pravděpodobně ukážou. Přece pochopíš, že mezi tygrem a člověkem jsou jisté rozdíly..."

„Navenek jo!"

„...myslím v mentální oblasti. Putzi nedostane mentální absorbér, takže roboti budou moci zachytit jeho mozkové impulzy. Uvidíme, jestli útočí jenom proti lidem, anebo proti všemu živému."

„Putzi jako pokusnej králík..."

Gucky nevypadal nadšeně. Putzi byl poloviční telepat a jako takového ho myšob měl docela rád. Navštěvoval ho v ZOO, kde měl Putzi obrovský výběh a veškerou volnost. Ti dva se dokonce údajně telepaticky dorozuměli.

„Hlavně aby se mu nic nestalo, nebo...!" pohrozil Gucky a sevřel pravou packu do pěsti. „Vezmu ho s sebou jenom když se mnou půjde dobrovolně!"

„Souhlasím," svolil Rhodan. „Ale pospěš si. Odstartujeme co nejdříve. Mezitím připravíme THEODERICH do akce. MANILA startuje hned. Takže už nemáš ani čas rozloučit se s Iltu."

Gucky se zamračil, ale neodporoval. V mžiku dematerializoval a nikdo v tu chvíli netušil, jestli teleportoval na palubu MANILY, anebo jestli se ještě loučí se svou přítelkyní Iltu.

MANILA odstartovala o pět minut později.

S Guckym na palubě.

* * *

Na palubě THEODERICHA vládl čilý předstartovní ruch.

Major Salzburger se vrátil ze Země v pořádku s objednanými přístroji a přivezl si i kočkotygra Putziho. Zvíře bylo naprosto neškodné a proto je mohli ubytovat v kajutě vedle Guckyho.

Křižník THEODERICH měl v průměru půldruhého kilometru, byl kulovitý a byl vybaven lineárním pohonem. Kromě toho měl na palubě jediný existující exemplář fiktivního transmiteru, což byla zbraň, která mohla v nastávající akci sehrát podstatnou roli. Na palubě však stál ještě i normální velký transmiter.

Salzburger přivezl mentální absorbéry, droboučké přístroje, které dokázaly natolik absorbovat buněčné a mozkové signály lidí, že je žádný telepat nezachytil. Zároveň byly tyto přístroje vybaveny mikrovysílačkou, která automaticky odpovídala na otázku robotů: „Jste skutečný život?" stejnou otázkou, aby rozptýlila podezření.

Mentální absorbéry byly rozděleny mezi členy posádky a zatímco probíhala instruktáž, Rhodan s Atlanem probíral poslední podrobnosti akce.

„Na okraji Mléčné dráhy máme rozmístěn dostatek vesmírných stanic, schopných odvrátit případný útok," řekl Atlan. „Kromě toho jsem připraven vyhlásit pohotovost několika tisícům křižníku, ovšem to až v případě potřeby, protože si nemohu dovolit oslabovat momentální pozice Impéria."

„Tomu rozumím," usmál se Rhodan. „Ale děláš si zbytečně moc starostí se Skokany, Arasy a dalšími vnitřními nepřáteli. Ti se neodváží otevřeně revoltovat. Omezí se jen na malé účelové akce. A

jednoho dne pochopí, že by o všechno přišli - ve chvíli, až by se nebezpečí z vesmíru stalo akutním pro celou naši Galaxii... Kdo vlastně jsou ti roboti? A Neviditelní? Odkud přišli? Opravdu z prostoru mezi galaxiemi? Kde leží jejich mateřská soustava? Opravdu proti sobě bojují, anebo to jen předstírají, aby nás vylákali? To všechno jsou nezodpovězené otázky a je jich stále víc. I proto poletím na Mechanicu..."

Atlan souhlasil.

„Možná máš pravdu. Já každopádně udělám všechno pro to, abych ti pomohl. Moje továrny staví stále více vesmírných stanic, které budeme moci rozmístit na okraji Mléčné dráhy. Ohlásí nám každé přiblížení jakékoliv lodi. Co dál?"

„Je toho hodně, Atlane," vysvětloval Rhodan. „Musíme zjistit, kdo je naším protivníkem. Neviditelní? Ale proč? Existují v jiné dimenzi, anebo jsou od přírody tím, čím jsou? Potřebují ke své neviditelnosti přístroje? Nebo roboty? Viděls debatu s vědci. Každý má jiný názor. Který je ten nejsprávnější? Kvůli tomu všemu letím na Mechanicu."

„Ale co když se mýlíš? Co když nepřátelé nepocházejí z Mechanicy?"

Rhodan zaváhal.

„To je jedno. Musíme mít nějakou jistotu," dokončil myšlenku a nakousl jiné téma. „I my na Měsíci vyrábíme vesmírné stanice. Naše loděnice pracují na plný výkon. Obranný systém nesmí mít díry."

Atlan se pousmál.

„Je zvláštní, jak se časy mění. Dřív jsme si mysleli, že se musíme udržet uvnitř Galaxie, a teď je to druhořadý problém. Teď nevíme, co přijde zvenčí. Nevím, jestli to je krok kupředu nebo zpátky."

Rhodan se na Atlana vážně zahleděl.

„To se teprve ukáže, příteli. Snad budeme žít dostatečně dlouho, abychom se to dozvěděli. Naštěstí jsme nesmrtelní..."

„Pokud nás někdo nezabije," namítl Atlan a bezděčně sáhl po svém aktivátoru buněk, který neustále nosil na hrudi. „Přirozená smrt stárnutím na nás nemá." Pak se najednou předklonil: „Co vlastně asi tak dělá náš přítel ha planetě Poutník?"

„Dlouho jsem ho neviděl," přiznal Rhodan. „Mí mutanti a

nejdůležitější lidé tam pravidelně jednou za šedesát let dostávají buněčnou sprchu, aby dalších šedesát let nestárli, ale ON, Velký Nesmrtelný, se neukázal. Možná, že se nám ozve, až k Mléčné dráze dorazí planeta Barkonidanů."

Hovořili spolu ještě půl hodiny, a pak Rhodan dostal od plukovníka Jefe Claudrina zprávu, že THEODERICH je připraven ke startu.

Vstal a podal Atlanovi ruku.

„Měj se dobře, starý příteli. A pokud ti zbyde čas, drž mi palce."

„Hodně štěstí, Perry," popřál mu Atlan, protože tušil, že ho jeho přítel bude mít zapotřebí.

* * *

Jefe Claudrin netrpělivě přecházel po velínu a když Rhodan konečně vstoupil, Jefe si oddechl.

„Konečně," řekl. „Nesnáším čekání, šéfe."

„Ani já ne," dodal Bully, který stál vedle navigačního pultu a povídal si s prvním důstojníkem Redem Thomasem.

Rhodan na něj zkoumavě pohlédl.

„Možná, že se vám po tomhle čekání bude ještě stýskat, až budeme v akci. Všichni na palubě připraveni, Claudrine?"

„Připraveni ke startu, pane!"

„Dobrá, startujeme. Cílová hvězda Outside. Maximální zrychlení. Budu ve své kajutě."

Opustil velín, prošel po chodbě a vstoupil do výtahu. V tu chvíli křižník odstartoval.

* * *

Část slavné jednotky mutantů bydlela na lodi, společně se speciálním komandem. Nedaleko Rhodanovy kajuty bylo apartmá o třech místnostech, obývalé Guckym, Iltu a Putzim.

Myšobka Iltu trvala na tom, že se musí zúčastnit. Jako důvod uvedla fakt, že to byla koneckonců ona, kdo společně s Guckym objevil Neviditelné. Protože její schopnosti teleporterky mezitím

dozrály a telekinezi jakož i telepatii ovládala skoro stejně dobře jako Gucky, Rhodan neměl žádné námitky proti litině přítomnosti v expedici.

Zatímco se soustava Arkonu propadala do hlubin vesmíru a THEODERICH neuvěřitelně zrychloval, Iltu s Guckym navštívili Putziho.

Obrovské zvíře leželo na přikrývkách u nohou postele. Když vstoupili myšobové, ztěžka zvedlo hlavu, zamrkalo a zavrtělo ohonem.

Iltu Putziho ještě nikdy neviděla, takže se bojácně chytila Guckyho kombinézy.

„Bože - taková velká kočka! Bojím se...!"

„Žádný strachy, mrňousku. Když jsem Putziho viděl poprvý, taky jsem se bál. Považ jenom - je to kočka a já jsem něco jako myš! Ale pak se z nás stali dobrý přátelé," řekl a kývl na tygra. „Jsme přece přátelé?"

Kočka - nebo tygr - zívla a zavrčela.

„Dávej pozor, Iltu, jak dobře si porozumíme," řekl Gucky a skočil na postel. Položil se vedle Putziho a opřel se loktem o jeho tělo. Kočka mu olízla tvář.

„Ať ti nic neudělá!" vyděsila se Iltu. „Nemám telekineticky...?"

„To tě nesmí ani napadnout!" bránil se Gucky. „Jenom si hrajeme!"

Ale Iltu to už nevydržela. Obrátila se a zmizela ve své kajutě. Gucky se rozloučil s tygrem a šel za ní, ale neměl odvahu jít za ní hned. Ulehl u sebe na pohovku, zavřel oči, zamyslel se a...

...usnul.

* * *

Loď THEODERICH nebyla v rozsáhlé hraniční zóně Galaxie sama. V malém odstupu ji následovala 32. flotila pozemských vesmírných lodí. Jednalo se o stovku bojových a superobřích lodí s příslušnými křižníky a průzkumnými loděmi. Velitelem této flotily byl admirál Sergej Vasilov, který se už mimořádně osvědčil při různých příležitostech. Admirál zůstával s vlajkovou lodí v

neustálém spojení.

Už brzy se na monitorech objevila soustava slunce Outside a THEODERICH zvolna přibrzďoval let. Bez mimořádných bezpečnostních opatření se blížil k umírajícímu slunci a jeho třem planetám. První planeta byla žhavá, třetí byla plynovým obrem. Druhou byla Mechanica.

Rhodan setrvával ve velínu.

„V blízkosti zničené centrály leží pohoří," poznamenal a nespouštěl přitom oči z monitoru. „Na jeho okraji se nacházejí automatická obranná dělová stanoviště, která jsme dosud nedokázali zničit. V centru pohoří se nachází náhorní plošina. Tam musíme zřídit svou základnu. Ale nepřistaneme tam."

Jefe Claudrin byl překvapen.

„Nepřistaneme, pane? Proč ne?"

„Protože roboti zatím nemusejí vědět, že patříme k sobě. Jen jsem se chtěl podívat, jak to pohoří vypadá. Je vhodné... Otočte to, Claudrine. Kurz zpátky k Mléčné dráze."

Claudrin chvíli váhal, ale pak poslechl a dal se do práce. Jeho loď opsala oblouk. Mechanica i slunce Outside se ztratily v hlubině vesmíru. Řítili se zpět k flotile admirála Vasilova, který mezitím dostal rozkaz vyčkat.

Claudrin však už neudržel uzdu své zvědavosti.

„Chcete se odvážit skoku pomocí fiktivního transmiteru na tak velkou vzdálenost, pane?"

Rhodan přikývl.

„Jeho dosah je prakticky neomezený, pokud máme přesné souřadnice, commodore. Nehrozí nám vůbec žádné riziko. Za dvě hodiny zastavte let THEODERICHU... Bully, ty půjdeš se mnou. Musíme se ještě připravit."

* * *

Zatímco THEODERICH stále ještě letěl zpět k Mléčné dráze, Rhodan dal svolat mutanty a techniky do místnosti s fiktivním transmiterem. Pozemšťanům se nikdy nepodařilo postavit tento přístroj, kte-

rý jim kdysi daroval Velký Neznámý, nesmrtelná bytost z Poutníka. Způsob jeho fungování zůstal neznámý, jenom výsledek byl očividný a zřejmý. Transmiter dokázal přemístit jakýkoliv předmět organické nebo anorganické povahy do kteréhokoliv místa bez toho, aby musel použít přijímací stanici. Přesto jej Rhodan využil jen zřídkakdy a v nouzových případech, aby jej pokud možno šetřil. Fiktivní transmiter byl nenahraditelný a jeho skutečná hodnota se nedala odhadnout. Proto se také rozhodl vybudovat na Mechanice běžné přijímací transmitery.

Půl hodiny před doletem k místu, kde se měla loď zastavit a vyčkávat, se mutanti s techniky shromáždili v transmiterovně. Gucky držel Putziho za obojek.

Rhodan ukázal přítomným na fiktivní transmiter.

„Asi se v duchu ptáte, proč po vás chci, abyste se odvážili tak dlouhého skoku - přesně jeden tisíc světelných let daleko. Chci vám to vysvětlit, abyste byli o důležitosti tohoto opatření přesvědčeni. Roboti, pokud pocházejí z Mechanicy, se nikdy nevrátili domů, nýbrž putují volným vesmírem a napadají vše organické, patrně podle prastarého programu, který už dávno ztratil smysl. Chci na Mechanice vybudovat základnu, u níž nebude jasné, kdo ji postavil. THEODERICH s ní nebude spojován, protože se bude zdržovat tisíce světelných let daleko. Nevíme, jaká mají roboti pozorovací zařízení. My všichni budeme vybaveni speciálními absorbéry - až na Putziho. Musíme zjistit, zda se roboti zabývají i polointeligentními bytostmi, anebo zda za „skutečný život" považují jen a výhradně mechanická stvoření."

„Ale co budeme dělat," zeptal se Gucky skepticky, „jestli ti roboti opravdu přijdou a zaútočí proti nám? Neubráníme se jim!"

„Ty bedny a balíky támhle - když je vyložíme a sestrojíme jejich obsah, získáme kompletní přijímací transmiterovou stanici, se kterou bude možno kdykoliv navázat spojení s palubou THEODERICHU. Budu tím pádem moci poslat na Mechanicu posily, zbraně a veškerý potřebný materiál. Jakmile bude stanice sestavena, pošlu sto mužů komanda. Pohoří na Mechanice bude využito pro zřízení skutečné pevnosti, pokud nám na to roboti dopřejí dostatek času."

„Už nejméně šest let tam nebyli, proč by se tam měli objevit

právě teď?"

Rhodan se lehce pousmál.

„Protože se na Mechanice poprvé setkají s bytostmi, které nevyzařují organické myšlenkové impulzy, a proto budou považovány za roboty - zástupce skutečného života. Budou o nás mít zájem. Nějaké další otázky?"

Obrátil se k technikům. Jeden z nich předstoupil.

„Pane, v případě, že bychom byli napadeni dřív než postavíme transmiter, můžeme se s vámi spojit?"

„Jistě," řekl Rhodan. „Vezmete si s sebou přenosný hyperkom. Signální kód znáte. Hovor je bohužel vyloučen, ale postačí signály. Ještě nějaké otázky?" řekl a podíval se na hodinky. „Za pět minut můžeme začít."

Dohodli poslední podrobnosti.

Rhodan položil ruku Guckymu na rameno.

„Dávej dobrý pozor na Putziho, ano? Bude jedinou rozpoznatelnou organickou bytostí na planetě."

„Jasně... Ale, Perry, proč jsi nám zamlčel skutečnej důvod postavem transmiteru na Mechanice?"

Rhodan byl upřímně zaskočen.

„Jak to myslíš? Co že jsem vám zamlčel? Co je podle tebe skutečným důvodem?"

Gucky se zašklebil.

„To je přece jasný, Perry. Bez tý stanice bysme se nemohli vrátit na palubu THEODERICHA. Fiktivní transmiter je jenom něco jako jednosměrka. Ale neboj, já ostatním nic neřeknu."

Rhodan se usmál. Tohle bylo jasné všem. Dal znamení šéfinženýru majoru Slidemu Nacrovi, aby otevřel transmiterovou klec.

Gucky, Iltu, Putzi, Ras Čubaj a pět techniků nastoupili a za okamžik zmizeli.

* * *

Vzduch byl studený a řídký.

Přestože obří rudé slunce stálo vysoko nad obzorem, jeho síla

nepostačovala k tomu, aby vydávala větší teplo. Dávalo světlo a bránilo tak umrznutí atmosféry, ale to bylo všechno.

Těsně nad obzorem se tyčily trosky bývalé centrály. Od jejího zničení všechny stroje na Mechanice mlčely.

Pohoří nebylo nijak vysoké, nacházelo se uprostřed nepřehledných písečných pouští, které kdysi musely být plodnou, životodárnou půdou. Ale to bylo dávno.

Šest mužů, dva myšobové a Putzi materializovali z nicoty na náhorní plošině nad osamělou mrtvou planetou. Pokud se major Salzburger nemýlil, byli skutečně jedinými živými bytostmi na tomto vymřelém světě.

„Rematerializační sektor vyklidit," radil Hal Randex, velitel šesti techniků, kteří měli stavět transmiter. „Jinak nám některá z těch beden spadne na hlavu."

Poodešli asi padesát metrů od místa, kde rematerializovali, a čekali. Pomalu plynula dohodnutá časová lhůta. Pak se stalo cosi tajuplného, co však v žádném případě nezapůsobilo děsivě, protože na to čekali.

Z nicoty se začaly nořit bedny a krabice se součástkami transmiteru.

Gucky řekl Rasovi: „Máme teď pár hodin čas. Neměli bychom využít situaci a prohlédnout si okolí?"

„Jaké okolí?" zeptal se Ras Čubaj a rozhlížel se na všechny strany. „Nevidím nic, co by stálo za průzkum."

„To tady chceš mrznout a jen tak koukat? Sestavení transmiteru potrvá nejmíň pět hodin... Já se ale nechci nudit. Tak teda půjdu sám a vezmu s sebou Putziho. Ne, Iltu, ty zůstaneš u Rase!"

„Nemůžu ti nic zakazovat," bez nadšení opáčil Ras. „Ale nevzpomínám si, že by šéf přikázal podnikat exkurze!"

„A zakázal to snad?" odsekl Gucky. „Nedělejte si hlavu, my se brzy vrátíme. Iltu, dej si bacha... Nesmíš za náma!"

Pevně sevřel Putziho kožešinu za krkem, soustředil se na zničené město na obzoru a teleportoval.

* * *

Materializovali na okraji velkého kráteru, jehož dno bylo vyplněno skleněnou masou - roztavenými a posléze ztuhlými zbytky bývalé centrály. Odtud bývala řízena stacionární děla ochrany planety.

„Můžou si za to sami," řekl Gucky.

Dlouho se tam nezdržoval - seděl na Putziho zádech a ujížděl kolem velkého kráteru směrem na východ. Po třech skocích materializovali na okraji města. Typickým znakem opuštěného města na Mechanice byly kulovité budovy, pod kterými kdysi dávno dostávali živí obyvatelé Mechanicy živné sprchy.

„Prohlídneme si to tady, když už tu jsme," zapištěl myšob a poplácal Putziho po zádech. „Možná, že Perrymu najdeme nějakou stopu."

Putzi přidal do kroku. Měkce došlapoval a snažil se nést myšoba pokud možno co nejjemněji. Míjeli všelijak stavěné a tvarované budovy, ve kterých kdysi bydleli neznámí stvořitelé planety, neviděli však žádná vozidla, žádné zařizovací předměty, a nenarazili na žádné upozornění na stavitele města.

Gucky to ani jinak nečekal. Nebyl zklamán. Pět hodin čekat nečinně - to tedy nechtěl.

Procházeli ulicemi, slunce mezitím klesalo k obzoru a stíny se prodlužovaly.

Vtom se Putzi zastavil.

„Copak je, kámo?" podivil se Gucky. „Už tě to nebaví?"

Putzi mu nedokázal odpovědět přímo, ale stál tam se zvednutýma ušima, připraven ke skoku.

Myšob nic neobjevil. Raději se však soustředil, aby mohl teleportovat do bezpečí, kdyby se náhle objevila nějaká hrozba.

Putzi vrčel. Pomaličku kráčel dál, k centru náměstí. Nemohl se tam dožít nemilých překvapení, protože prostranství bylo prázdné a neskýtalo žádné úkryty. Nic se tam nepohnulo.

Jeho pohyby se najednou zrychlily. Cokoliv větřil, najednou to bylo pryč. Nebo snad Putzi něco viděl? Větřit se dal pouze organický život, ale ten na Mechanice nebyl.

Gucky soustředil pozornost na nejbližší okolí náměstí, ale v temných stínech při zdech domů nic nepoznával. Zcela jistě měl

Putzi lepší oči, ale přesto...

Vtom si myšob všiml pohybu.

Putzi se zastavil a větřil na všechny strany. Kožešinu měl pořád ještě zježenou a tiše funěl.

Pohnulo se to šikmo proti nim. Gucky se tam zaměřil a najednou objevil, jak se ze stínu odlupuje postava a blíží se k nim.

Lidská postava!

Tady ale žádní lidé nemají být! věděl Gucky.

Nabízelo se, aby utekl, mohl by se dostat do bezpečí pomocí jednoduché teleportace, ale jaký by to mělo význam? Nevysmáli by se mu, až bude informovat o svém zážitku? A kromě toho byl příliš zvědavý.

Postava se blížila.

Putzi znovu zafuněl a podíval se jiným směrem. Když se tam Gucky ohlédl, spatřil druhou postavu, která se té první velmi podobala. I ta pomalu kráčela ke středu náměstí.

A dvě další se blížily z jiných koutů.

Putzi a Gucky se dostali do obklíčení.

* * *

„Už jenom část antény," řekl Hal Randex.

„Jak dlouho to může trvat?" zjišťoval Ras Čubaj a neklidně pohlédl na hodinky.

„Hodinu, víc určitě ne. Však my si pospíšíme."

Ale to nebylo to, co Rase zneklidňovalo. Gucky už byl s Putzim téměř čtyři hodiny pryč. Co řekne Rhodanovi, až sem dorazí se speciální jednotkou?

„Dobře, Randexi. Máme čas. Nenechte se honit."

Technik překvapeně pohlédl na teleportera. Pak zamával na své muže a opět se pustil do práce. Iltu vzrušeně cupitala sem a tam. Nečinné postávání jí nedělalo dobře.

„Měli bychom něco podniknout, Rasi. Gucky zmizel... Už dávno by byl zpátky, kdyby se mu nic nestalo. Je v ohrožení, já to cítím."

„Nesmysl, maličká," odpověděl Ras a sklonil se, aby vzal myšobku do náručí. „O Guckyho si nedělej starosti. Je to malá

mazaná potvůrka, určitě se tu zjeví těsně předtím než přijde Rhodan a bude tvrdit, že jenom testoval naši trpělivost."

Ale Iltu zůstávala vážná. Nevěřila Čubajovým slovům.

„My oba jsme teleporteři," zapištěla a tiše vzlykla. „Nebylo by pro nás jednodušší ho jít hledat?"

„A jak ho chceš najít? Kdybychom s ním měli aspoň telepatický kontakt... Máš ho, Iltu?"

Zavrtěla hlavou.

„Já jsem určitě dobrá telepatka, ale Guckyho jsem ztratila, když s Putzim vstoupili do města. Pak najednou všechny impulzy odezněly."

„Odstínil se, maličká, to dělá často."

„Ale ne tak náhle."

Ras taky zneklidněl, ale snažil se to před Iltu skrýt. Bezúspěšně, protože si uměla přečíst jeho myšlenky.

„Tak co uděláme?" zeptala se tvrdošíjně. „Budeme pátrat?" „Já nevím, kde mám začít. Musíme počkat, dokud nepřijde Rhodan. Možná, že by si věděl rady. Možná, že se Gucky do té doby vrátí, tak si ušetříme spoustu námahy a starostí."

* * *

Rhodan vyšel z transmiteru v čele speciální jednotky. Pak zase následovaly bedny a krabice s přístroji, součástkami a nářadím všeho druhu. Ras Čubaj Rhodana ihned informoval o Guckyho zmizení.

Administrátorova tvář zvážněla. Zahleděl se na nervózně cupitající Iltu.

„Takže Iltu tvrdí, že telepatický kontakt byl rázně přerušen? To může znamenat, že Guckyho mozek buď najednou přestal fungovat, anebo že se zastínil. Ovšem dobrovolně by určitě nezůstal pryč tak dlouho, aniž by nás informoval. Tím je dáno, že se s někým potkal. Ale chci vyloučit možnost, že by Gucky byl mrtev. Tomu prostě nevěřím. Spíš se octl pod nějakým odstíněným nebo ochranným polem, aniž by si toho všiml. Už by měl být zpátky, protože věděl, že transmiter se nebude stavět déle než pět hodin. Něco ho tedy zdrželo. Co ty o něm víš, Iltu?"

Myšobka pokrčila rameny.

„Kontakt byl jednostranný, Perry. Gucky věděl, že zachycuji jeho impulzy. Vstoupil do nějakého města. Kopulovité budovy, prázdné ulice, náměstí. Jo, a pak se k němu blížila postava."

„Postava?" zbystřil Rhodan. „Pokus se vzpomenout, Iltu! Je to velice důležité. Jak ta postava vypadala?"

„Gucky přemýšlel jenom chvíli. Podobala se člověku, řekla bych."

„Ale na Mechanice žádná živá bytost není. Nezmýlila ses, Iltu?"

„Určitě ne. Téměř jsem viděla Guckyho očima. Bylo to rozlehlé, čtvercovité náměstí. Vysoké zdi... Pak si Putzi všiml pomalu se přibližující postavy. O pár vteřin později Gucky spatřil další tři..."

„Celkem čtyři?"

„Ano. Gucky přemýšlel, jestli má teleportovat, ale pak přece jen zůstal. Říkal si, že musí docela určitě zjistit, co na Mechanice ještě žije - pokud tu něco žije. A pak, pár vteřin nato, jeho impulzy pohasly. Už jsem s ním neměla kontakt."

Rhodan přemýšlel.

„Na téhle planetě existují desítky měst. Bylo by těžké je propátrával, ale domnívám se, že nám nic jiného nezbývá. Skočím zpátky k THEODERICHU a postarám se o odpovídající přísun. Potřebujeme víc zbraní a několik kluzáků. Počkejte tady."

Rhodan vstoupil do klece transmiteru a o pár vteřin později zmizel.

Když se po třech minutách vrátil, přinesl takzvaný minikom, totiž určitý druh hyperkomu.

„Polski, převezměte ten přístroj a buďte v neustálém spojem s commodorem Claudrinem a admirálem Vasilovem. Okamžitě je budete informovat, jakmile by se k Mechanice přiblížila nějaká vesmírná loď," řekl a ukázal na transmiter. „Dorazí pár anitgravových kluzáků. V jednom z nich budeme já a Ras Čubaj prohledávat povrch této planety. Musíme Guckyho najít."

* * *

Kluzák přistál na volném centrálním náměstí.

„Tady mohl Gucky klidně stát," řekla nejistě Iltu a ukázala doprostřed náměstí. „Mám pocit, jako bych to tu v duchu viděla."

Rhodan si zkontroloval příruční paprskomet a schoval jej do pouzdra.

„Rasi, zůstanete tady. Iltu, ty taky. V případě nebezpečí tě zavolám. Jakmile by se telepatický kontakt přerušil, postačí pokynutí rukou. Pak si mě okamžitě vyzvedneš, ano?"

„Vy chcete jít sám, pane?" zeptal se Ras.

„Ano, to musím, chci-li mít krytá záda," řekl Perry, otevřel kabinu a vyskočil na hladký povrch náměstí. „Budu po čertech opatrný."

Rhodan už v životě viděl spoustu světů, ale přesto se mu zdálo trochu zvláštní vstupovat na planetu, která bývala před miliony let obydlená, ale teď po živých bytostech zůstaly jenom jejich výrobky - roboti a stroje.

Pomalu kráčel po náměstí a pozorně se rozhlížel na všechny strany.

Ve stínu zapadajícího slunce se rýsovaly obrysy prázdných domů.

„Pojď ke mně, Iltu!" řekl Rhodan nahlas, aby soustředil myšlenky. O pár vteřin později myšobí děvče materializovalo vedle něj.

„Mohlo by to být tady?"

Iltu se zahleděla k nebi.

„Já nevím, Perry. Gucky sice viděl zapadající slunce stejně jako my teď, ale - prostě nevím. Náměstí jsou si tady všude tak podobná..."

Rhodana najednou něco napadlo.

„Slunce...! Jsi si jistá, že v tom městě, kde byl Gucky, právě zapadalo?"

„Ano, protože si na to vzpomínám docela přesně."

„Tak to tedy hledáme na špatném místě," řekl Rhodan. „Guckymu se to stalo už asi před pěti hodinami, takže jsme podle mě takových osm tisíc kilometrů daleko od města, kde by měl nyní být. Musíme na východ. Rychle, Iltu, zpátky do kluzáku. Nesmíme ztrácet čas."

Letoun klouzal ve velké výšce do noci a už pomalu svítalo, když přistáli ve čtvrtém městě, které přelétali. Rhodan tam znovu vystoupil a kráčel po náměstí. Zastavil se a zahleděl se na hladký povrch pod svýma nohama, jako by hledal stopy.

V klidu se rozhlížel. Neobjevil však nic podezřelého - ani cizí postavu, ani pohyb. Prostranství bylo v bledém světle ranního slunce pusté.

Rhodan udělal několik kroků napříč náměstím a přemýšlel, jestli je povrch z neznámého materiálu skutečně tak beze spár jak se zdálo. Nač tu takové náměstí vlastně měli? Očividně bylo umístěno v centru města, a našlo by se vlastně v každém takovém městě.

Sklonil se, když spatřil něco, co tam nepatřilo.

Zvedl to a hned věděl, co to je.

„Iltu!" řekl.

Myšobí děvče materializovalo těsně vedle něj.

„Podívej se na to! Co myslíš, že by to mohlo být?"

Iltu vzala do packy zcuchaný žmolek chlupů.

„Putzi!"

Rhodan přikývl.

„Ano, Putziho chlupy. Byli tady! Našli jsme to místo. Snad nás to dovede dál."

Iltu se rozhlížela na všechny strany, jako by každou chvíli čekala, že se objeví ty tajemné postavy, ale byl tam klid.

„Putzi nikomu cizímu nedovolí, aby se ho dotkl," poznamenala Iltu.

„Ano, taky jsem na to pomyslel. Jak by mohl takový tygr ztratit chlupy? Možná byl v bezvědomí nebo mrtvý a někdo ho odnesl. Každopádně to muselo proběhnout tak rychle, že ani Guckymu nezbyl čas odvysílat odpovídající myšlenkové signály," řekl Rhodan a ukázal na zem. „Hledejme dál. Možná, že najdeme další stopu."

Schoval smotek chlupů do kapsy, upravil si u boku paprskomet a pomalu kráčel dál. Už nenašli žádné chlupy, zato však něco podobně výmluvného.

Iltu se náhle zastavila.

„Perry - spára! Tenká jako vlas!"

Rhodan přišel k ní a sklonil se.

Skutečně! Spára byla tak jemná, že by do ní neproniklo ani zrnko písku. Obyčejným okem byla rozpoznatelná jenom když se člověk sklonil. A ve spáře uvízlo několik dalších Putziho rezatých chlupů.

Ve spáře!

To jednoznačně znamenalo, že se tady musela rozestoupit země, aby spolkla Putziho a pravděpodobně i Guckyho. Pokud to souhlasilo, oba nyní byli drženi kdesi pod náměstím.

„Teď končíme s telepatickým kontaktem," řekl Rhodan a zapnul svůj mentální absorbér. „Od této chvíle jsme roboti - aspoň pro ostatní roboty."

Iltu následovala jeho příkladu a zeptala se: „Ty si myslíš, že Guckyho únosci jsou roboti?"

Rhodan přikývl a zahleděl se na spáru.

„Musíme teleportovat. Nebo co říkáš..., bylo by možné to telekineticky otevřít? To by bylo pochopitelně méně nebezpečné a kromě toho bychom mohli sledovat stopu našich přátel."

„Pokusím se," slíbila Iltu. Z hlasu jí zněla hrdost a pýcha, že konečně může sehrát rozhodující roli, a tím možná zachrání Guckyho, pokud upadl do zajetí.

Soustředila se na něco, co bylo ukryto pod povrchem planety, ohmatala svými myšlenkovými impulzy všechny překážky a pokusila se analyzovat jejich tvar. Pak opatrně nasadila telekinetické síly. Když se nic nehnulo, pátrala dál.

Rhodan se mezitím vrátil ke kluzáku a informoval Rase Čubaje, který to všechno sledoval se stoupajícím vzrušením, aniž by věděl, co se vlastně odehrává.

„Počkáte tady, Rasi, pokud by se nám mělo podařit proniknout do podzemních oblastí města. Jestliže nebudeme zpátky za dvě hodiny, okamžitě se vraťte na základnu a přiveďte posily. Rozstřílejte náměstí a vyzvedněte si nás v podzemí. Neberte na nic ohledy! Ale dvě hodiny vyčkejte. Pokud v tu dobu budeme ještě žít, budeme žít i za deset hodin. Pokud budeme mrtví, budeme mrtví v první minutě."

„Ano, pane... Iltu už na vás mává!"

Rhodan se podíval ha hodinky.

„Právě začínají dvě hodiny lhůty."

Beze slova pak vykročil k myšobce.

Iltu pyšně ukazovala na pomalu se rozšiřující škvíru.

„Bylo to docela lehké," řekla.

Rhodan spatřil schody, které vedly do hlubiny. Na druhém nejvyšším schodě ležel zelenkavý útržek látky z Guckyho uniformy. Asi s ním zacházeli hrubě, když se mu trhala.

Rhodan zvedl útržek ze země a schoval jej do kapsy.

Teď bezpečně věděli, že sledují správnou stopu, a že ty dva malé přátele najdou. Pouze netušili, co je čeká na konci stopy...

* * *

Jedním stisknutím tlačítka zapnul Gucky svůj mentální absorbér, aby odstínil veškeré myšlenkové impulzy. Dokonce ani telepat by v něm nyní nepoznal myslící bytost. Žádný tedy div, že s ním Iltu najednou ztratila spojení.

Putzi však „přemýšlel" dál. Jeho myšlenkové impulzy prozrazovaly organickou strukturu, kdežto Gucky mohl být od té chvíle klidně robotem.

Myšob se pro toto opatření rozhodl ve chvíli, kdy jednoznačně zjistil, že postavy kolem něj jsou roboti. Nyní záleželo na tom, zda proti němu nebo proti Putzimu zaútočí. Pokud proti Putzimu, Rhodanova teorie by se tím pádem potvrdila.

Prozatím se však nestalo nic.

Čtyři postavy se přibližovaly jen pomalu, ale - jak se zdálo - systematicky a podle vzájemné dohody. Pravděpodobně byly v nějakém spojení. Udržovaly stejný odstup a šly tak, aby se jejich cesty zkřížily tam, kde stáli Gucky s Putzim.

Tygr zlostně zaprskal. Gucky se schoval za jeho široký hřbet. Paprskomet nechal v pouzdře, protože nepřemýšlel o útoku.

Jakmile pak myšob sklouzl z Putziho zad, zvíře ztratilo pár chlupů. Právě ty, které později našel Rhodan.

Čtyři roboti byli přesně deset metrů daleko, když se zastavili. Stalo se to jako na rozkaz, ale nikde nebylo vidět velitele.

Když se dál nic nedělo, Gucky se rozhodl navázat s roboty spojení. Zkušenost mu říkala, že pátrají po „skutečném životě".

Opatrně zapnul mikrovysílačku, která ihned odvysílala signál: „My jsme skutečný život."

Výsledek tohoto opatření Guckyho natolik překvapil, že nenašel příležitost jak se ubránit.

Proti němu i Putzimu náhle vzplanulo nazelenalé pole ze všech čtyř stran zároveň. Okamžitě ochromilo všechna nervová centra i mozek dvojice. Tygr se zhroutil jako zasažený bleskem.

U Guckyho to trvalo jen o zlomek vteřiny déle, ale taky dopadl na zem, i když o vědomí nepřišel zcela. Mohl se dívat a sledovat dění kolem sebe. Hýbat se nemohl.

Čtyři postavy se opět přiblížily. Zelené pole zůstalo, ale neoslňovalo, takže Gucky mohl své protivníky jasně rozpoznat.

Byli to roboti, to vypadalo jednoznačně jasně. Podle jejich chovám však bylo zřejmé, že jsou identičtí se stroji, které bez zábran útočí proti organickému životu.

Rozdíl byl v tom, že proti Putzimu nezaútočili, nýbrž ho stejně jako Guckyho opatrně zvedli. Oba však zůstali ochromeni.

Roboti se zastavili. Drželi svou kořist v náručí a nehýbali se. Zato země pod jejich nohama se rozhýbala.

Gucky spatřil schodiště. V tu chvíli málem vypadl robotům z náruče, takže ho chytili a sevřeli pevněji, a přitom mu na nohavici vyškubli kousek látky.

Sestoupili po schodech, postavili se na jakousi plošinu a začali klesat.

Plošina se zastavila v hloubce deseti metrů. Čtyři roboti vpochodovali do široké, světle ozářené chodby, zatímco plošina zvolna vystoupala zpátky a nahoře zakryla vstup.

Roboti vešli do bílé haly. Vůbec všechno tu bylo bílé - dokonce i stroje a generátorové bloky, které stály v dlouhých řadách po stěnách. Před nimi Gucky objevil dobrý tucet stolů, které stály pod složitě vypadající aparaturou. Několik křesel a ovládacích panelů dokončovalo celý obrázek.

Gucky s Putzim byli položeni na dva stoly asi pět metrů od sebe. Okamžitě se rozzářilo bílé světlo a oslnilo je. Myšob už zase mohl trošku pohnout hlavou, ovšem ne natolik, aby mohl všechno vidět. Viděl strop, protější stěnu, stůl s Putzim a dva roboty - to bylo vše.

A stůl na druhé straně.

Trhlo to s ním, když na něm spatřil vybělenou kostru, bezesporu pocházející z nějakého humanoida, možná dokonce z Pozemšťana. Ten, komu patřila, tu zřejmě zemřel.

Čekal jeho a Putziho stejný osud? Pokud ano, proč by je sem roboti nosili? Mohli přece Putziho zabít na místě?

Ale roboti se najednou otočili a odcházeli. Dveře se za nimi zavřely. Stropní osvětlení zhaslo, ale zářivé světlo, které vycházelo z obou aparatur nad stoly, zůstalo. Nyní si Gucky všiml, že záplava světla je zbarvena dozelena.

To znamenalo, že světlo udržovalo jejich stav ochromení. Dokud tento stav trval, byl Gucky bezmocný.

Putzi se trošku pohnul. Gucky pocítil hlad a najednou mu došlo, co znamená ta kostra vedle. Taky na ni svítilo to nazelenalé světlo. Svítilo na něj šest, padesát nebo tisíc let?

Gucky se opatrně soustředil na lampu, která se nad ním vznášela, a pokusil se s ní telekineticky pohnout. Brzy však pochopil, že jeho snaha je marná.

Když to vzdal, věděl, že se sám nevysvobodí. Pokud nikdo nepřijde a nevytáhne je z toho, zemřou s Putzim hlady.

Mechanica byla prokletý svět. Dědictví vymřelých obyvatel Pozemšťany trápilo už delší čas. Po Sklizňové lodi přišly robotské lodě, které lovily vše organické, a patrně to odnášely sem do těchto laboratoří, kde měly být úlovky prozkoumány vědci z dávno vymřelé civilizace. Roboti ještě dnes plnili své povinnosti, stejně jako Sklizňová loď.

Gucky se pokoušel o telepatii. Rhodan přece už dávno musel dorazit na planetu! Ale co když byl taky vlákán do léčky? Co když se mu něco stalo?

Vtom se v místnosti cosi pohnulo.

Vstupní dveře do sálu se otevíraly.

* * *

Rhodan neudělal ani dva kroky, když Iltu dva kroky za ním vykřikla.

„Támhle - Perry! U těch domů! Postava!"

Rhodan o krok ustoupil a vyhlédl ze šachty. Pomalu se k nim blížil robot. Nebyl sám. Z každého kouta náměstí přicházel jeden.

„Takhle to vypadalo, když jsem ještě měla kontakt s Guckym," bojácně špitla Iltu. „A pak..."

„Hlavně neztrácejme čas!" řekl rychle Rhodan. „Skoč za Rasem a řekni mu, že má odstartovat. Výška deset kilometrů nad náměstím. Tam čekat!"

O deset vteřin později byla Iltu zpátky.

Kluzák odstartoval a zmizel na jasném nebi.

„Rychle, dál!" řekl Rhodan. „Zmizíme dřív, než sem přijdou roboti. Dokážeš zavřít vstup?"

Iltu se snažila, ale roboti jí bránili v soustředění. Škvíra zůstávala dokořán. Rhodan si všiml jejího zoufalství a proto jemně poznamenal: „To je v pořádku, Iltu. Tak důležité to není. Roboti určitě mají možnost nás sledovat ať je zavřeno nebo otevřeno."

Bylo tam třicet nebo čtyřicet schodů, a pak stáli dole.

„Ani stopa po Guckym - myslím telepaticky?" zeptal se Rhodan.

Iltu mlčky zavrtěla hlavou. Na chvilku vypnula mentální absorbér, pak jej zase aktivovala. Rhodan na ni překvapeně pohlédl a pak řekl: „Počkej tady, Iltu. Ještě jsme nezkusili úplně všechno. Půjdu nahoru a navážu kontakt s roboty. Musím vědět, jestli nezareagují rozdílně. Pokud budu mít úspěch, budu včas zpátky."

Vyběhl po schodišti a opatrně vystrčil hlavu. Roboti zůstávali ještě pořád padesát metrů daleko. Blížili se opravdu jen pomalu.

Rhodan aktivoval mikrovysílačku a vyslal otázku: „Jste skutečný život?", ale nedostal odpověď.

Takže na okamžik vypnul i svůj mentální absorbér.

Žádná reakce.

Věděl z vlastní hořké zkušenosti, že roboti - pokud byli stejní jako roboti z fragmentální lodi - by nyní náhle zaútočili. Ale nestalo se nic. Roboti ani nezvýšili tempo.

Rhodan se vracel do hlubiny, ale byl velice zklamán. Jeho teorie se nepotvrdila. Aspoň prozatím ne. Nepřátelská robotská civilizace nepřicházela z Mechanicy. Ale toto zklamání se spojilo s náhlou úlevou. Kdyby Gucky padl do rukou skutečných nepřátel, nebylo by

ho možné zachránit. Takhle však zůstávala aspoň naděje.

Pokračovali v cestě podzemím. Kráčeli chodbou, která je přivedla k velkým dveřím. Jakmile se před nimi zastavili, dveře se začaly rozevírat.

* * *

Když Gucky poznal Perryho Rhodana, radostí by nejraději nahlas zapištěl, ale bohužel to nebylo možné. Jeho ochromení nadále trvalo, takže zůstal v klidu ležet a sledoval, co dělají jeho osvoboditelé.

Rhodan a Iltu objevili oba zajatce okamžitě. Rychle se blížili, zastavili se však v bezpečné vzdálenosti od stolů.

Neurčitý pocit Rhodana varoval, když spatřil nehnutě ležícího Guckyho. Myšob koulel očima, ale jinak se nepohnul. Nebyl spoutaný. Putzi ležel na vedlejším stole.

Rhodan kývl na Iltu a přistoupil o krok blíž. Zářivé světlo z aparatury nad Guckym mu vadilo. Zároveň pocítil nevysvětlitelnou, tupou únavu, která ochromovala jeho nervy. Klesl do kouta, protože nohy už neunesly tíhu těla.

Gucky znovu zakoulel očima a pak se zahleděl do lampy nad svým obličejem.

Rhodan hned pochopil.

„Iltu...!" zaúpěl a pokusil se odplazit o jeden nebo dva kroky. „Zhasni tu lampu! Je to paralyzující záření!"

Iltu jednala okamžitě. Nemínila vstoupit do oblasti světla, ale z bezpečné vzdálenosti nasadila své telekinetické schopnosti. Kovový držák světla se ohnul a světlo tudíž svítilo jiným směrem.

Gucky se okamžitě pohnul. Sklouzl ze stolu a postavil se přímo před Rhodana. Ale i Rhodan vstal. Tasil paprskomet a rozstřílel světlo nad Guckyho stolem. Světlo zhaslo. Druhý výstřel vysvobodil Putziho z jeho situace. Tygr seskočil ze stolu a vyřítil se proti dveřím, za kterými bylo nyní slyšet blížící se kroky.

„Roboti!" vyděšeně pištěla Iltu a ohmatala Guckyho ze všech stran, jako by chtěla zjistit, zda se mu nestalo něco zlého. „Jestli sem přijdou, jsme ztraceni!"

„Jo, mají paralyzátory," potvrzoval Gucky. „A Putzi utíkal proti nim."

Rhodan se zahleděl na kostru na stole. Gucky si toho všiml a vysvětloval: „Roboti sem nosí svoje úlovky. Na tenhleten asi někdo zapomněl."

„Na vás by taky zapomněli," odvětil Rhodan. „Schovejte se! Jakmile by se objevili roboti, použijte telekinezi!"

Do sálu se vrátil Putzi. Jakmile na chodbě spatřil roboty, hned si vzpomněl na nepříjemný zážitek a raději se vrátil.

„Tam naproti jsou dveře!" řekla Iltu a ukázala před sebe na stěnu. „Ale nevím, kam vedou."

„Vypnout mentální absorbéry!" přikázal Rhodan. „Už je nepotřebujeme. Byli jsme na falešné stopě. Roboti na Mechanice nemají s našimi tajemnými protivníky z okraje Mléčné dráhy vůbec nic společného. Takže rychle pryč odtud!"

* * *

Po dalších dvanácti hodinách pátrání na planetě nabyl Rhodan pevného přesvědčení, že se octl na falešné stopě. Bylo zřejmé, že nepřátelští roboti přišli z neznámých hlubin vesmíru a že odtud i pocházeli. Ale nadále zůstávalo otázkou, proč tak zarputile útočili proti organickému životu a proč na druhou stranu chránili všechny roboty.

* * *

V poledne následujícího dne se Ignác Polski vyřítil z provizorní spojové stanice.

„Pane... commodore Claudrin!"

Rhodan si právě povídal s Rasem Čubajem a několika techniky. Všeho nechal a rozběhl se ke srubu spojařů. Z monitoru k němu vzhlížel velitel vlajkové lodi.

„Pane..., pane, k Mechanice letí pět neidentifikovatelných vesmírných lodí. Lze je zachytit pouze pomocí speciálních zaměřovačů. Víte co to znamená, pane?"

Rhodan nevzrušeně přikývl.

„Čekal jsem na ně, Claudrine. Neviditelní?"

„Ano."

„Takže už jsou zase tady. Tajemní z prostoru mezi galaxiemi... Přišli, protože logicky očekávají, že vesmírní roboti pocházejí z Mechanicy. Ani bych se nedivil, kdyby proti Mechanice zaútočili."

„Vy se doufám vrátíte, pane? Jak znějí vaše rozkazy?"

Rhodan přemýšlel.

„Vrátit se, Claudrine? A kam? Na palubu THEODERICHA? Ne, zůstaneme tady. Postarejte se, aby Vasilov vyčkal na přikázaných pozicích. Neútočit! Neviditelní si nesmějí všimnout, že v blízkosti soustavy číhají lodě. Oni jsou neviditelní, my ne -tuhle výhodu prostě mají. Jsou stejně nebezpeční jako roboti. Je naším štěstím, že proti robotům bojují. Ovšem to nás stejně neuchrání před jejich útoky.

„Už pro ně máme jméno, pane?"

„Jistě... Říkejme jim třeba Laurinové, podle trpasličího krále, který se uměl stát neviditelným. Pokud zaútočí proti Mechanice, pak proti jejím městům nebo průmyslovým komplexům, ale určitě ne na neobydlená pohoří. A my se budeme chovat tak, aby si nás nevšimli. Patří k mému plánu, aby Laurinové nevytušili nic o naší zdejší existenci. Budeme tady sedět a sledovat, co dělají."

„Ale co když při útoku zničí transmiter?"

Rhodan vzdychl.

„To je pochopitelně možné, ale taky je možné, že během akce zemřu na zápal plic, Claudrine. Nemůžeme zakalkulovat všechna rizika, to bychom pak nedoletěli ani na Mars."

Claudrin to vzdal.

„Budu s vámi ve stálém spojení, pane," řekl nezvykle ztuhle.

„Ne, to nebudete," vážně opáčil Rhodan. „Pouze zůstanete na příjmu. Pokud bychom potřebovali pomoc, ozveme se, ano?"

„Ano, pane."

Monitor zhasl.

O deset minut později byla náhorní plošina jako vymetená. Vůbec nic neprozrazovalo, že si tu Pozemšťané zřídili základnu. Transmiter i spojová stanice byly zamaskovány tak, aby je nebylo

možné objevit ze vzduchu. Podzemní bunkr ležel hluboko ve skalách zabezpečen proti ostřelování. Pokud Laurinové nehodlali zaútočit atomovými bombami, Rhodanovi a jeho mužům se nemohlo nic stát.

* * *

Pět lodí Laurinů bylo neviditelných a k rozpoznání jenom na speciálních monitorech THEODERICHA.

Nikdo nevěděl, čím to je, že jsou neviditelní. Existovaly různé teorie, ze kterých ta o jiné dimenzi vypadala nejpravděpodobněji. Ve spoutaných a navzájem se křížících energetických paprscích byli Laurinové viditelní. Když umírali, bylo vidět jejich humanoidní obrysy, které v okamžiku smrti zmizely. Když po nich člověk sáhl, hmátl do prázdna.

Pět lodí se vysokou rychlostí blížilo k soustavě Outside a začínalo kolem ní kroužit. Přitom se lodě stále více blížily ke druhé planetě, dokud ji úplně neuzavřely.

„Útok může začít každou chvíli," řekl Claudrin.

Rhodan napjatě sledoval monitory, na kterých viděl vše. Lodě Laurinů na nich připomínaly temné stíny válcovitého tvaru. Přesně jako tenkrát na Barkonu, pomyslel si v duchu Rhodan.

Nyní lodě začínaly klesat. Claudrin to okomentoval: „Bezpečné znamení pokusu o přistání, anebo o soustředěný útok. Pořád ještě se nechcete raději vrátit, pane?"

Rhodan zavrtěl hlavou.

Jasně rozpoznával náhorní plošinu, na které se zdržoval. Z transmiteru nic neviděl. Maskování bylo dokonalé.

Jedna z lodí se nyní vznášela přímo nad městem. Pak se od ní oddělil malý třpytivý předmět a padal dolů jako stříbrná kapka. Stále zrychloval, až se nakonec proměnil v oslnivou kouli, která padala stále níž, až dopadla na město. V mžiku se nad městem rozprostřel šedivý atomový hřib.

Rhodan zbledl.

„Arkonská bomba - něco jako arkonská bomba," zvolal. „To jsem tedy nečekal!"

„Cože?" zděšeně se zeptal Claudrin. „Přece si nemyslíte, pane,

že..."

„Ale ano, myslím, Claudrine. Chtějí Mechanicu beze zbytku zničit. Jejich bomba podpálí neuhasitelný požár. Za několik dní se tato planeta změní ve žhavou atomovou louč, která bude kroužit kolem Outside. Jsou přesvědčeni, že se tím jednou provždy zbaví robotů."

„Okamžitě musíte do transmiteru, pane!"

Rhodan zavrtěl hlavou.

„Proč, Claudrine? Bude trvat několik dní, než se požár rozšíří. I kdyby shodili na každé z měst takovou bombu, máme nejméně čtyřiadvacet hodin času. Zůstaneme."

„Ta druhá loď taky shodila bombu - asi sto kilometrů od vás. Jak rychle se rozšiřuje řetězová reakce?"

„Pět kilometrů za hodinu," uklidňoval ho Rhodan. „Dokud proti nám nezaútočí, můžeme klidně zůstat... Ale teď opatrně. Pokud se nemýlím, brzy se tady objeví mstitelé."

„Takže přece?"

„To asi těžko, Claudrine, ale Laurinové si to budou myslet."

Během následující hodiny spadlo dvacet dalších arkonidských bomb, nebo toho, co Rhodan jako arkonidské bomby označil. Atomový požár začal a měl zničit Mechanicu. Měl zničit vše, co ještě nějak svědčilo o existenci pradávné, vysoce vyvinuté civilizace. Z celé Mechanicy měla zůstat jenom Sklizňová loď, kterou získali a schovali Pozemšťané.

Ve srubu spojařů materializoval Gucky.

„Perry - ty přece víš, že normálně tvoje myšlenky vůbec nehlídám, ale zdá se, že je na čase, abysme vocaď vypadli."

Rhodan se k němu otočil.

„To by pak naše zdejší návštěva neměla vůbec žádný smysl. Ne, můj milý, ještě vydržíme. Počkáme."

„Na roboty?"

Rhodan mlčky přikývl a obrátil se k monitoru.

Znovu se hlásil Claudrin.

„Admirál Vasilov čeká na vaše rozkazy, pane. Chce útočit proti Laurinům. Je přesvědčen, že se s nimi vypořádá za pár minut."

„V žádném případě!" odporoval Rhodan, přestože chápal

netrpělivost svého důstojníka. „Budeme vyčkávat!"

„Tvrdá zkouška," zabručel Claudrin. „Dívat se, jak pět lodí ničí celou planetu..."

„Ruším spojení s vámi, Claudrine. Laurinové nesmějí zachytit žádný signál. No, momentálně snad mají jiné starosti."

Kývl na Claudrina a pak na Polskiho, otočil se a společně s Guckym opustil malou místnost. Venku se zastavil a zahleděl se k nebi. Ano, slunce už nebylo tak zřetelné a jasné jako dřív. Schovávalo se za hustým mračnem zvířeného prachu, které viselo ve výšce deseti tisíc metrů nad planetou.

„Haló, pane! Volá Claudrin."

„Už zase?" divil se Rhodan. „Zdá se, že si commodore dělá o naše bezpečí více starostí než my sami."

Odešel do spojařského srubu a spatřil na monitoru Claudrinovu velmi rozrušenou tvář. „Co se děje, Claudrine?"

„Roboti... už jsou tady!"

Rhodanem to trhlo.

„Už? Kolik?"

„Tri fragmentální lodě, pane. Blíží se velkou rychlostí od soustavy Outside. Za dvě hodiny jsou tady... Takže se už konečně vrátíte, pane? Můžu konečně vydat Vasilovovi rozkaz, aby zaútočil? Lepší příležitost se nám už sotva nabídne, abychom mohli zničit pět Laurinů a tři roboty najednou."

Rhodan vzdychl.

„Nic takového, Claudrine. My zůstaneme tady a Vasilov ať ještě počká. Copak si myslíte, že si nechám ujít tu příležitost a že nebudu sledovat boj mezi Lauriny a roboty? Vždyť se můžeme velmi přiučit!"

„Takže zůstanete?"

„Zcela správně, Claudrine. Zůstaneme. Zůstaneme do poslední minuty!"

„Čekám vaše instrukce, pane," řekl Claudrin a monitor zhasl.

Polski poněkud pobledl, když se na něj Rhodan obrátil.

„Zůstanete u přístrojů a zavoláte mi, pokud si se mnou Vasilov nebo Claudrin budou chtít promluvit. Obávám se, že to začíná být vážné."

* * *

Tři fragmentální lodě připomínaly psychopatův sen.

V první chvíli bylo možné považovat je za kostky, ale to nebyla tak docela pravda. Když se člověk pořádně podíval, všude na ploše této kostky bylo vidět bizarní výrůstky, proláklinky a výčnělky všeho druhu. Hrana kostky měřila dobré dva tisíce metrů. Fragmentální lodě byly tudíž delší než superobří křižníky pozemských anebo arkonidských flotil.

Podle dosavadních zkušeností byl velitelem kostky robot, který disponoval velkou mocí. Každý jednotlivec na palubě plnil určitou funkci, ale zdálo se, že každý podléhá velení nejvyššího robota.

Fragmentální loď byla nenapadnutelná. Aspoň zatím ne. Nejmocnější ochranné štíty se prolamovaly pod ostřelováním neznámých jednotek. Ale Rhodan plánoval pro boj s roboty nasazení nejsilnější zbraně: gravitační bomby. Při její detonaci by byla nepřátelská loď vytržena z energetického pole čtyřdimenzionálního prostoru a zničena. Ochranné štíty přitom nebyly nic platné. Pětidimenzionální energetická zbraň střílela na cíl rychlostí světla pomocí spirálovitých polí.

Rhodan doufal, že to pomůže.

Fragmentální lodě se vřítily do soustavy a okamžitě zaútočily proti pěti lodím Laurinů, aniž by je předem varovaly.

Během deseti vteřin bylo po všem.

Pět lodí Laurinů, neviditelných pro lidské oči, vzplálo v atomárním žáru nukleárních torpéd dřív, než velitelé stačili zapnout absorbční štíty. Stačili odpálit jenom několik ran.

Jedna z fragmentálních lodí byla palbou zasažena, a ještě než pět lodí Laurinů stačilo shořet, zasažená kostka se řítila k planetě.

Rhodan fascinovaně sledoval obrazovku. Jefe Claudrin, stále ještě několik tisíc světelných let daleko, zapnul zvětšení optického příjmu.

„Claudrine!" rozkázal Rhodan, když se vrak blížil k horním vrstvám atmosféry. „Přejděte s THEODERICHEM až na dvě světelné minuty k Mechanice. Neútočit! Vyměřte místo, kam

poškozená fragmentální loď dopadne. Rozkaz pro admirála Vasilova: zbývající dvě fragmentální lodě musejí být napadeny a zničeny gravitačními bombami!"

Claudrinova tvář se zřetelně rozjasnila.

„Konečně!" vyhrkl s úlevou, pak zmizel z monitoru a uvolnil Rhodanovi pohled na vrak, který padal mimo zuřící atomový požár. Odhadem to mohlo trvat ještě možná dva dny než k němu dorazí plameny. Rhodan konstatoval, že loď při dopadu neexplodovala. Kromě toho pád proběhl v závěrečné fázi pomalu, jako by byl nakonec ještě zbrzděn některým z náhle fungujících motorů. Robotský velitel tedy stačil zbrzdit let a zabránil úplnému zničení lodi.

To se přesně hodilo do Rhodanových plánů.

* * *

Admirál Vasilov přijal Claudrinův rozkaz, aniž by hnul brvou. Trvalo jen několik málo minut, než vydal stovce lodí své flotily přesné souřadnice, a pak flotila vyrazila. S maximálním zrychlením se řítila k soustavě Outside.

Robotské lodě se mezitím nijak nesnažily pomáhat zřícené lodi. Rhodanovi znovu bleskla hlavou otázka, jestli tihle roboti znají nebo neznají city.

THEODERICH dorazil na Mechanicu dřív než lodě flotily. Zastavil dvě světelné minuty od planety a přešel na oběžnou dráhu. Fragmentální lodě si superobřího křižníku nevšimly a dál prohledávaly povrch planety. Rhodan netušil, po čem tam pátrají, nicméně doufal, že to není on, koho chtějí.

Pak se prudce obrátily a vyrazily proti THEODERICHU.

„Pane, obávám se, že proti nám útočí. Vaše rozkazy?"

Rhodan se podíval na hodinky.

„Kdy dorazí Vasilov?"

„Ne dřív než za půl hodiny, pane."

„Dobrá, Claudrine. Tak zmizte a vraťte se za čtyřicet minut. Vlajkovou loď nesmíme v žádném případě vystavovat ohrožení. Fragmentální lodě přemůže jenom přesila. Flotila! Zmizte! Ale zase

se vrátíte..."

„Nemám...?"

„Ne, nemáte!" odsekl ostře Rhodan. „A laskavě si pospěšte!"

Claudrin uposlechl nerad, ale uposlechl a Rhodan si oddychl. Opustil spojaře a přikázal, aby připravili kluzáky.

* * *

Deset kluzáků se vzneslo a letělo v nízké výšce směrem na východ k odvrácené straně planety. Byl to složitý manévr, protože se musely vyhýbat žhavým mořím plamenů. Už více než polovina povrchu Mechanicy padla za oběť atomovému požáru. Šlo to rychleji, než Rhodan předpokládal.

Dvě fragmentální lodě mezitím prorazily dál do vesmíru, ale měly smůlu, protože než stačily utéct do hyperprostoru, narazily na Vasilovovu flotilu. Když objevily nepřítele, už bylo pozdě.

Admirál reagoval rychle. Gravitační bomby byly připraveny, soustředěně odpáleny, takže každá z fragmentálních lodí byla naráz zasažena nejméně deseti bombami.

Co se stalo potom, bylo překvapující. Normálně by totiž zasažená loď zmizela, protože by byla gravitačními bombami odmrštěna do jiné dimenze.

Fragmentální lodě však explodovaly a proměnily se v normální energii. Vasilov překvapeně sledoval nečekaný efekt, ale okamžitě to hlásil Rhodanovi.

Ten chvíli popřemýšlel a pak řekl:

„Je tu jedno vysvětlení, admirále, i když zní trochu fantasticky. Fragmentální lodě mají ochranný energetický štít, kterým jsme dosud nikdy nepronikli. Gravitační bomby to ale dokázaly. A proč? Protože ochranný štít robotských lodí je tvořen pětidimenzionálními poli. Při detonaci bomb byla tato pole neutralizována. Lodě pak byly sice zničeny, ale zůstaly v naší dimenzi."

Vasilov přikývl.

„Možná, že máte pravdu, pane. Každopádně se mi ulevilo. Vaše rozkazy, pane?"

„Zůstaňte nablízku. Kryjte nám záda. Spoléhám na vás."

„Rozkaz, pane."

* * *

Kluzáky nebyly nijak zvlášť rychlé. Trvalo téměř šest hodin, než z poloviny obletěly planetu a přiblížily se k vraku fragmentální lodě.

Vrak už nevyzařoval teplo, takže se robotům na palubě podařilo uhasit požár. Ale také to znamenalo, že se před nimi člověk musel mít na pozoru!

„Všichni zapnout mentální absorbéry!" přikázal Rhodan, když jeho malá flotila přistála pět set metrů od vraku. „Piloti zůstanou v kluzácích, ostatní vystoupit! Technici ke mně. Zbraně připravit!"

Gucky a Iltu se zdržovali v Rhodanově blízkosti. Putzi zůstal v kluzáku. Ras Čubaj přispěchal a společně s nimi se zahleděl na kovovou horu.

Rhodan řekl: „Zůstanete tady, dál půjdu sám."

„Ale..."

„Žádné odmlouvání, Gucky! Mentální absorbéry jsou dobrá věc, ale co když nefungují na sto procent? Hezky tady počkáte a zakročíte, teprve až vám dám znamení!"

Rhodan ukázal svým lidem záda a pomalu si to namířil k vraku. Zastavil se až sto metrů od něj.

V poměrně nízké výšce zela ve zřícené lodi díra. Tady zbraň Laurinů prorazila štít. Díra byla v plášti lodi propálená.

Rhodan šel dál. Zastavil se přímo před otvorem, ale pak jím proklouzl dovnitř do místnosti, vybavené neznámými přístroji. Na opačném konci byly vyvrácené dveře a uvolňovaly vstup na chodbu. Rhodan zapnul mikrovysílačku a odvysílal signál. Roboti jej museli v pravidelných intervalech zachycovat:

„Jste skutečný život?"

Kráčel po chodbě.

Počítal s tím, že ne všichni roboti zahynuli, ale přece jen mu ztuhla krev v žilách, když ve sluchátkách uslyšel odpověď: „Ano, my jsme skutečný život! Vy jste skutečný život?"

„My jsme skutečný život," odpověděl Rhodan.

Zdálo se, že tím vyčerpal veškerou slovní zásobu robotů, a proto

mohl vyrazit dál ve směru, kde viděl pohybující se stín.

Byl to robot, ale musel být poškozený. Pohyboval se jenom ztěžka. Nepodobal se člověku, připomínal spíš staromódní ledničku. Nedalo se uhádnout, jakému účelu sloužil.

Rhodan ještě jednou potvrdil, že je skutečný život, pak se vrátil k díře v lodi a zamával na své lidi.

Gucky udělal pár krůčků, ale pak teleportoval.

„Jak reagujou?" zeptal se.

„Tak, jak jsme čekali," odpověděl Rhodan. „Uznali mě za svého. Hale Randexi, pusťte se do práce! Vyveďte ven všechny nepoškozené roboty. Nebojte se jich. Jsme pro ně zachránci, neublíží nám."

* * *

THEODERICH přistál těsně vedle vraku. Bully a jeho důstojníci se přidali k Rhodanovi a technikům.

„Zeshora to nevypadá nijak růžově," poznamenal Bully, když se zahleděl na vrak. „Támhle těsně pod horizontem propuklo peklo. Povrch planety hoří. Za dvě nebo tři hodiny to tady nevydržíme."

„Ano, postupuje to rychle," vážně opáčil Rhodan. „Co naše základna a transmiter?"

„Ten můžeš odepsat, Perry. Plošina se už roztavila doběla. Divím se, že tady to ještě není tak zlý."

„Čistě náhodou, Bully. Dobrá, vyřiď Vasilovovi, ať nám sem pošle záchranné lodě."

Bully odspěchal. O deset minut později u vraku přistálo deset těžkých nákladních lodí.

Pracovní jednotky se postaraly o přemisťování menších robotů. Mnozí z nich nebyli schopni komunikace, ale přece jen se jich našlo ještě pár, kteří se ptali po skutečném životě.

Bully se vrátil za Rhodanem.

„Moh bych se do některýho z těch robotů podívat dovnitř?" zeptal se.

„Nejde jenom o roboty. Chci toho s sebou vzít pokud možno co nejvíc... Hlavně velitele lodi!"

„Ty už ho máš?"

„Bohužel ještě ne. Budu muset rozříznout loď a vyprostit ho. Ale máme na to nanejvýš hodinu času... Dobrá, podívej se dovnitř, ale buď opatrný."

Bully minul několik techniků a vlezl do zpola vyklizeného vraku. Antigravové výtahy pořád ještě fungovaly a všude se pohybovali muži speciální vyprošťovací jednotky.

Bully se brzy propracoval do míst, kam jednotka ještě nedorazila. Místnosti zely prázdnotou až na podivné přístroje, které vypadaly stejně zmateně a chaoticky jako celá loď. Abstraktní předměty, o kterých se nedalo s jistotou tvrdit, jestli jsou ozdobou, anebo fungujícími přístroji.

Po chodbě se po deseti nožkách s námahou pohyboval malý robot.

„Jste skutečný život?"

Impulz byl slabý, jako by odvysílaný z posledních sil.

Bully odpověděl.

Robot se spokojeně plazil dál, až zmizel za rohem.

O několik pater níž Bully objevil bojového robota, jakého na palubu lodi Pozemšťanů ještě nikdo nepřenesl. Aktivoval vysílačku a zavolal Rhodanovi. Ten slíbil, že pro robota pošle, a zároveň Bullyho upozornil, že během deseti minut musí být vrak vyklizen.

Bullymu zbyl čas už jenom na to, aby počkal na techniky a pak spolu s nimi vyšel z poškozené lodi.

V tu chvíli se to stalo.

Z kluzáku vyskočil Putzi a protáhl se.

Gucky to uviděl a vyděsil se.

„Perry, mám ho odvést zpátky?"

„Počkej!" odpověděl Rhodan a sledoval tygra, který zavětřil a namířil si to k vraku. „Putzi je široko daleko jediná bytost bez mentálního absorbérů. Uvidíme, jak na něj zareagují roboti."

„Není to nebezpečný?"

„Zůstaneš v jeho bezprostřední blízkosti a okamžitě ho odvedeš do bezpečí, kdyby se začal chovat lehkomyslně. Připrav si zbraň!"

Malý pracovní robot ztěžka rozpohyboval paže a vykročil za Putzim. Několik dalších robotů se taky snažilo vstát, ale nedařilo se

jim to, protože si navzájem překáželi a neměli dost síly.

Putzi se zarazil. Sledoval pracovního robota, který na něj mířil vidličkou a podle všeho v něm poznal organickou bytost.

Rhodan položil Guckymu ruku na rameno.

„Ještě moment, prcku, musíme přesně vědět, co se stane."

Tygr se vymrštil proti robotovi a udeřil ho prackou. Kovový robot odletěl, třikrát se překulil a zůstal ležet bez hnutí v prachu. Putzi si ho už nevšímal, několika skoky se octl u otvoru do vraku a chtěl do něj vlézt.

Nikdo nesledoval bojového robota, který už byl přenášen jeřábem na nákladní loď. Putzi ho minul ve vzdálenosti dvou metrů.

Kovová příšera se pohnula. Sice to měla těžké, protože byla pevně držena silnými magnety, ale přece jen se vymanila a vystřelila.

Dva zářivé paprsky vyšlehly z robotových paží a zasáhly Putziho uprostřed skoku.

Seběhlo se to tak rychle, že nikdo z přítomných nestačil zakročit.

Putzi se ve zlomku vteřiny proměnil v obláček žhavého prachu. Zvíře nemohlo nic cítit a zemřelo dřív, než vůbec vytušilo hrozbu.

Gucky zaječel a otočil se k bojovému robotovi.

„Gucky!" zvolal Rhodan. „Žádné hlouposti!"

Ale Gucky ho neposlouchal.

Soustředěně se zahleděl na robota, strhl ho z jeřábu, telekineticky ho zvedl do výšky a praštil s ním o blízkou skálu tak mocně, že se stroj rázem roztříštil na několik kusů. Robot se nebránil, protože spoléhal na loayalitu „skutečného života".

„Putzi...," vzlykl pak Gucky.

Rhodan mlčel. Bully tam stál jako zařezaný.

Iltu se na ně ani nepodívala, když zašeptala: „Mohli jste tomu zabránit. Byla to vaše vina."

Nečekala na odpověď, snad ani žádnou nechtěla slyšet. Přicupitala ke Guckym, zastavila se vedle něj a položila mu packu na rameno. „Nic necítil, Gucky. A to s tím robotem... Udělal jsi to správně. Já bych udělala totéž."

Gucky jako by se probouzel ze sna. Podíval se na ni.

„Díky, Iltu," řekl tak tiše, že ho ostatní nemohli slyšet. „Putzi mi byl milejší než některý lidi. Byl to můj přítel a nezasloužil si tak

nesmyslnou smrt. Horší ale je, že ho obětovali schválně."

Iltu zavrtěla hlavou.

„To nesmíš říkat, Gucky! Nikdo nechtěl Putziho obětovat..."

Muži pokračovali v práci. Tlačil je čas. Ale už nemluvili. Jako by se styděli. Bully tam stál a ruce se mu třásly. Rhodan však vykročil a přistoupil ke Guckymu: „Odpusť, kamaráde.... jestli můžeš."

Gucky se na něj nejdřív nepodíval, pak zvedl hlavu a zahleděl se mu do očí. Rhodan mu podával ruku.

„No jo," hlesl Gucky. Ignoroval podávanou ruku a odcházel. Iltu ho následovala.

Reginald Bull a Perry Rhodan, dva nejmocnější muži pozemského impéria, najednou vypadali opuštěně a nešťastně. Mlčky a prázdnýma očima přihlíželi posledním práčem při nakládání robotů.

Přišel Hal Randex a hlásil: „Nakládka ukončena, pane."

Rhodan jako by se probouzel ze sna. Mechanicky řekl: „Do kluzáků a stáhnout se o pět kilometrů dál. Nákladní lodě odstartovat a vrátit se k flotile."

* * *

Zatímco kluzáky a nákladní lodě vzlétaly, Rhodan se spojil s THEODERICHEM.

„Claudrine? Víte, co máte dělat. Kousky musejí být pokud možno malé, aby mohly být pohodlně transponovány. Pokuste se s tím během půl hodiny vypořádat - už nemáme moc času."

„V pořádku, pane. Ještě maličkost..."

„Začněte!" hrubě ho přerušil Rhodan.

Claudrin byl na okamžik zaskočen, ale pak uposlechl. Rhodan se zahleděl na fragmentální loď. Odhadoval, že aspoň polovinu by jí mohli zachránit. Musel ale myslet na jinou věc...

Na smrt.

Je nesmyslná? Nebo má nějaký význam?

Proč musí smrt pořád a pořád přicházet, proč musí ničit životy a celé světy? Dostane na to někdy odpověď? Byla smrt nutná k životu?

Vtom se mu pod nohama zachvěla země.

Překvapeně se podíval dolů, ale pak se to stalo tak rychle, že se nestačil ubránit: ve skále se otevřel kulatý otvor o průměru dvou metrů. Rhodan okamžitě začal padat do šachty, která jako by vedla do centra planety Mechanica.

Do srdce planety, zasvěcené smrti.

* * *

Nikdo neviděl Rhodana zmizet.

Bully čekal domluvených pět minut a když se jeho přítel nevracel, začal být nervózní. Zamával na pilota kluzáku, aby ještě chvíli počkal. Sám se zatím vyšplhal na vrcholek kopce a rozhlížel se.

Nikde nikdo.

Přece se nepropadl do země? pomyslel si Bully a bezděčně se podíval pod nohy, ale objevil jenom skálu.

Otočil se a utíkal zpátky ke kluzákům.

„Atomovej požár se blíží, nesmíme ztratit ani minutu. Rhodan se vrátí - třeba narazil na něco důležitýho. Začněte...," zaváhal a pak dodal: „Čubaji, vy tady se svým kluzákem zůstanete."

Byl to kluzák, ve kterém seděli i Gucky a Iltu.

* * *

Rhodan se propadal stále hlouběji. Neustále se rukama nohama snažil něčeho zachytit, ale stěny šachty byly hladké. Nahoře na kopci musel omylem aktivovat nějaký kontakt, který otevřel šachtu. Že by se jednalo o další z bezpečnostních opatření „ztracené civilizace"?

Vtom se pád začal zpomalovat.

Pochopil. Něco jako antigrav.

Pak se zastavil.

Netušil jak hluboko pod povrch planety pronikl, ale určitě to bylo několik kilometrů. Teplota tu byla vysoká, málem se dusil. Seděl ještě pořád v jakési rouře a před ním, ani ne deset metrů, na něj mířil hrot torpédovité střely.

Rhodan najednou věděl, kam spadl.

Propadl se do obrovité hlavně kosmické střely. Přímo před ním odpočíval obří projektil, a on - Rhodan - ucpal hlaveň.

Pokusil se do projektilu strčit, ale zbytečně. Jeho druhý konec určitě vězel v kovovém bloku s odpalovacím mechanismem. Tohle bylo opuštěné palebné stanoviště!

Rhodan věděl, že ho zachrání jenom šťastná náhoda.

Vypnul mentální absorbér, aby ho Gucky mohl telepaticky najít - bude-li ho hledat - a pak slezl po rampě dolů z hlavně.

Prošel krátkou chodbou a octl se v sále plném strojů a ovládacích panelů, ale nenašel východ. Hlavní přicházelo stále větší teplo. Věděl, že tudy přijde smrt v podobě žhavé lávy, která všechno zaplaví a spálí.

Byl ztracen, pokud telepati uposlechnou rozkaz a nevypnou své mentální absorbéry...

* * *

Části rozřezaného vraku fragmentální lodě byly postupně nakládány. Čas byl neúprosný. Horizont už hořel a vítr přinášel nesnesitelně žhavý vzduch.

Bully nastoupil do kabiny kluzáku za Rasem Čubajem. Gucky a Iltu seděli bez hnutí v koutě a nevšímali si ho. Dívali se na pustou krajinu prokleté planety.

„Perry se ztratil," zachraptěl Bully.

Gucky ani nezvedl hlavu.

Ras Čubaj si rozpačitě odkašlal.

„Kdybych aspoň znal přibližný směr, mohl bych pro něj teleportovat, ale bohužel nejsem telepat a neumím si ho sám zaměřit."

Gucky zpozorněl, ale pořád ještě se vyhýbal Bullyho pohledu.

„Telepatie? Se zapnutým absorbérem?"

„Tak ho vypni!" křikl na něj Afričan. Bully mlčel.

„Vypnout ho?" zašeptal Gucky vztekle. „Ignorovat Rhodanův rozkaz? Jo, to jsem měl udělat dřív, než se z Putziho stal zkušební králík. Teď mám přestat respektovat rozkaz? Když nejde o Putziho, ale o Rhodana? Proč bych to dělal?"

„Je v ohrožení...," namítl Bully.

„No a?"

„Gucky, měj přece rozum! Smrt Putziho byla náhodná! Svým způsobem za ni můžeme všichni! A Putziho neoživíš tím, že necháš Perryho zemřít, člověče!"

„Neříkej mi - člověče!" ohradil se Gucky. „Tak dobře. Já s Iltu vypneme absorbéry. Ale to je taky všechno, co uděláme."

Trvalo to jen pár vteřin, ale pak se myšob zatvářil užasle. „Co je, Gucky?"

„Rhodan! Je to neuvěřitelný, ale trčí asi pět kilometrů pod náma!"

* * *

Perry Rhodan si na prsou roztrhl sako uniformy, protože mu bylo nesnesitelně horko. Potil se po celém těle a čůrky potu mu stékaly přes oči. Když těsně před ním materializoval Gucky, téměř ho neviděl.

„Ty... Gucky? Tys přišel?"

„To mě tak špatně znáš?" tiše se zeptal myšob. „Vážně sis myslel, že tě v tom nechám?"

„Ale Putzi..."

„Každej z nás jednou umře, Perry. Nebudeme žít věčně. Jeden odejde dřív, druhej později. Nebyla to tvoje vina."

Rhodan se opřel o stěnu.

„Díky, Gucky..."

„Putziho smrt nebyla marná, Perry. Víme, co jsme chtěli vědět. Putziho smrt zpečetila osud robotů a teď známe jejich tajemství. Víme taky, že je musíme porazit, jestli chceme přežít. Roboti zaútočí proti každý planetě, na který je organickej život."

Rhodan přikývl.

„Máš pravdu, ale musím ti ještě v něčem oponovat. Ve vzteku a z pomstychtivosti jsi rozbil jediného ukořistěného bojového robota. Škoda... Jeho analýza by nám mohla podstatnou měrou pomoci v boji proti vesmírným robotům. Tvá pomsta by pak byla sladší."

„Kdo z nás nikdy nechybuje?" zeptal se Gucky a pokrčil rameny.

Rhodan se usmál.

Pak společně teleportovali na povrch planety.

* * *

Stáli tam a sledovali poslední minuty nakládky rozřezané fragmentální lodi. Debatovalo se hlavně o tom, že pokud roboti dostali pozitivní odpověď na otázku, zda jde o „skutečný život", automaticky se dezaktivovali a svěřili se do péče svým domnělým spřízněncům.

Iltu se přitočila k Rhodanovi a špitla: „Když jsem vypnula svůj mentální absorbér, našla jsem uvnitř robotské lodi mentální impulzy."

Rhodan zavrtěl hlavou. „Roboti a mentální impulzy? Vyloučeno!"

„Bohužel," odporovala Iltu. „Byly to silné a zřetelné impulzy, proudily přímo proti mně ze všech stran, až byly nakonec zlé a nepřátelské."

„Víš to jistě?"

„Velmi jistě."

Rhodan se zamyslel.

„Pokud je tomu opravdu tak jak říkáš, pak jsou tihle roboti schopni najít v sobě emoce. Víte, co by to znamenalo, pánové? Ne? Tak já vám to povím: znamenalo by to naprosto novou formu inteligence. Vůbec nemám odvahu to domyslet, ale jednoho dne do toho budeme muset jít..."

Nikdo nic nenamítal.

Nasedli na loď a uzavřeli vstupy. Atomární požár se blížil.

* * *

THEODERICH letěl pět světelných minut daleko od Mechanicy, když planeta robotů explodovala. Řetězová reakce už neprobíhala zbrždělně, ale spontánně. Mechanica se rozšířila jako nova a změnila se v nafukující se balón žhavých plynů.

Rhodan přikázal zrychlit nad rychlost světla a pak si s úlevou oddechl.

Mechanica se neuvěřitelně rychle zmenšovala. Změnila se v maličké slunce, až ji nakonec pohltila černota vesmíru.

„Vzdálenost sto světelných hodin," řekl velitel Claudrin.

Rhodan se obrátil.

„Znáte kurz, commodore. Budu ve své kajutě."

Opustil velín a vyšel na chodbu. Nepospíchal, spíš se loudal a přede dveřmi jedné z kajut se dokonce zastavil. Díval se na ně. Nijak se nelišily od ostatních dveří.

Vtom se otevřely.

„Nerušíš, Perry. Pojď dál."

Iltu seděla v koutě pohovky a vypadala rozcuchaně. Tvářila se uraženě, ale když poznala Rhodana, rozzářila se.

„Copak se to tady děje?" zeptal se Rhodan a otočil se na Guckyho. „Snad jste se nepohádali?"

„Hm, dá se to tak říct," zabručel Gucky a posadil se na kraj pohovky. Rhodan si sedl na židli. „Jenom jsem objasňoval svůj názor."

„To ses přitom pral?"

„Praštil mě!" zaječela Iltu.

„Proč tě praštil?"

Gucky vztáhl tuto otázku na sebe..

„Nepraštil jsem ji, Perry. Je to prostě tak - čeká se, že se s Iltu jednoho dne vezmeme, že?"

Rhodan nevěděl, co na to má říct.

„Že se vezmete? Jak jsi na to přišel?"

„Iltu přece není malý dítě, že?"

„No..., hm... to není."

„Tak vidíš! Vezmeme se! Iltu si to přeje."

„Nepřeju!" znovu zaječela Iltu. „To Gucky se chce ženit!"

Rhodan zvedl obočí.

„Cože? To je mi ale novinka! Ty se chceš ženit?"

Gucky se na Iltu rozzlobeně podíval.

„Chci, nechci..., asi musím!"

„Musíš?"

Rhodan si užasle prohlížel myšoby a nevěděl, co má říct. Gucky si přečetl jeho myšlenky a musel se jim srdečně zasmát.

„Hihihi, ne tak, jak si myslíš! Kvůli morálce! Iltu a já jsme hodně spolu. Bude přece vypadat líp, když se staneme legálním párem, ne?"

„To..., jistě..."

„Vidíš, taky jsme si to říkali! A protože já jsem starší a zkušenější, rozhodnu. Takže říkám, že se vezmeme. Je to tak správně?"

„Nechci se vám do toho plést, ale...," hlesl Rhodan.

„On chce pořád všechno určovat," stěžovala si Iltu. „Moje slovo nic neplatí. Dokonce mě praštil, aby dokázal svou sílu! Já ho nechci! Nikdy!"

Gucky zvedl paže a zahleděl se do stropu.

„Taková pomluva!" zvolal dramaticky. „Bylo to jenom pouhý výchovný gesto, nic víc."

Rhodan vstal.

„Myslím, že bych vás měl raději nechat o samotě. Možná bude opravdu lepší, když tu svatbu odložíte a nebudete na ni myslet. Nemá smysl, abyste se kvůli tomu hádali."

Kývl na oba a opustil kajutu. Když zavíral dveře, slyšel Guckyho, jak říká: „Myslím, že máš pravdu. Člověk by se neměl spouštět se ženskejma, je to jenom pro zlost."

Rhodan stál na chodbě a usmíval se.

Pak cosi uslyšel.

Z kajuty myšobů se ozvaly rány a pištění, a pak se něco rozbilo. Gucky asi zase rozdával výchovná gesta.

Rhodan otevřel dveře a podíval se dovnitř.

Gucky ležel na podlaze. Iltu na něm klečela a tvářila se přitom triumfálně.

„To je ale zlobivej tvor," oznamovala Rhodanovi. „Chce utéct před svatbou. Myslí si, že by bylo lepší počkat. Taková drzost! To mám navěky zůstat pannou?"

Rhodan kroutil hlavou a jenom poznamenal: „Před chvilkou jsi měla úplně jiný názor. Gucky chtěl svatbu, ale ty ne!"

„Chtěl, chtěl... Teď musí!"

Rhodan znovu zavrtěl hlavou a obrátil se. Když vycházel ven,

pod rukou mu proběhl Gucky, zastavil se na chodbě a řekl: „Já určím, kdy tady bude svatba. Jenom já!" a hned nato zmizel za nejbližším rohem.

„Muži vždycky chtějí mít pocit, že rozhodují oni," konejšil Rhodan Iltu, poplácal ji po rameni a následoval Guckyho...

MYŠOBOVO ŠKOLENÍ

Bez dlouhých úvodů budeme pokračovat ve školení tam, kde jsem skončil posledně. Překlenovací můstek, který vytváříme, vám umožní číst moderní, „současné" příběhy Perryho Rhodana od čísla 1800, které budeme vydávat pod edičním názvem THOREGON od ledna roku 1998. Pokračuji ve výkladu nejdůležitějších pojmů:

TŘETÍ CESTA

Výše vylíčené snahy kosmokratů a chaotarchů jsou ve vzájemném rozporu. Perry Rhodan, který se svými druhy dlouho vyvíjel činnost ve smyslu Řádu, dospěl nakonec k poznání, že metody, jimiž se kosmokraté snaží dosáhnout svého cíle, se jen pramálo liší od metod chaotarchů. Každá strana je kdykoli schopna obětovat lidské i hmotné zdroje v jakémkoli množství, jen aby dosáhla svého cíle. To nakonec vedlo k rozchodu s Vyššími mocnostmi.

Třetí cestou se míní filozofický směr, kolidující mezi oběma extrémy - Řádem a Chaosem. Vůdčím principem je zde sebeurčení (svobodné rozhodnutí) civilizací, které pochopily kosmické souvislosti a jsou schopny zvažovat principy kosmokratů i chaotarchů. Perry Rhodan a lidstvo se nakonec rozhodli pro tuto cestu a snaží se po ní kráčet dodnes.

TŘI ZÁKLADNÍ OTÁZKY

Když už známe cibulový model vesmíru a jeho nejdůležitější představitele, můžeme se na kosmické jeviště seriálu o Perrym Rhodanovi podívat trochu důkladněji. Pokud použijeme poněkud smělejšího přirovnání, pak zatím známe jen herce. Abychom se mohli pustit do čtení scénářů, musíme se ještě seznámit s nezbytnými režijními poznámkami. Při dobrodružných cestách vesmírem dostal Rhodan od kosmokratů tři otázky nesmírného kosmického významu. Tyto základní otázky jsou:

- Co je Frostrubin?
- Kde začíná a kde končí Nekonečná Armáda?
- Kdo vytvořil ZÁKON a kam tento ZÁKON směřuje?

V průběhu dalších let se Pozemšťanům podaří najít odpověď na

první dvě otázky a tím získat další náhled do tajemství stvoření. Když dostanou šanci vyluštit i třetí otázku, váhají, zda mají tento konečný krok učinit. Instinktivně cítí, že by odpověď nemuseli unést, že by mohla otřást samotným základem jejich bytí a že dosud přesahuje lidského ducha.

MORÁLNÍ KÓD

První dvě základní otázky se zabývají Morálním kódem. K jeho vysvětlení sahá rhodanovská kosmologie k poznatkům genetiky. Morální kód se jako dvojitá šroubovice od psionských polí, tzv. kosmonukleotidů, táhne celým vesmírem. Frostrubin (zvaný též TRIICLE-9), tedy esence první konečné otázky, je jedním takovým nukleotidem.

Každý kosmonukleotid je příslušný pro určitou oblast vesmíru. V jeho nitru se přeskupováním psionických informačních kvant, psiqů, ustavičně generují potenciální budoucnosti, tedy možné cesty vývoje, jež se extrapolují na základě existujících poměrů.

Systémem „poslů" se nejpravděpodobnější data definují a realizují se. Přesné mechanismy účinků jsou velice složité a zatím ne plně prozkoumané. Je však jisté, že pouze trvalý informační tok mezi kódem a vlastním vesmírem zajišťuje existující vztahy (přírodní zákony).

Kosmonukleotid existuje v einsteinovském vesmíru jen z menší části. V něm je pomocí speciální techniky patrný jako slabě svítící prstenec. Množina všech nukleotidů vytváří Morální kód, zvaný též Nekonečná Armáda, a tím - vzhledem ke druhé základní otázce - nemá ani počátek, ani konec. Například kosmonukleotid příslušný pro naši Mléčnou dráhu se jmenuje DORIFER.

V posledních letech práce pro kosmokraty narůstá v Perrym Rhodanovi podezření, že ve skutečnosti existuje jen jediná (třetí) základní otázka. První dvě dodaly Vyšší mocnosti, aby umožnily svým pomocným civilizacím (v tomto případě Pozemšťanům), dospět k celé problematice.

MOBIŮV MODEL

Mobiovým modelem se dostáváme do nejsoučasnější oblasti naší

kosmologie. Pokouší se řešit problém, který existuje i v reálné astronomii: hmota je ve vesmíru rozdělena nerovnoměrně. Vyjdeme-li z teorie Velkého třesku a rozpínajícího se vesmíru, pak by se galaxie, mlhoviny a podobné útvary musely v tomto vesmíru rozdělit rovnoměrně. Což se však neděje. Na jedné straně tu máme gigantické, částečně prázdné prostory, a na druhé straně obrovské galaktické clustery, shluky tisíců hvězdokup.

Perry Rhodan přichází na to, že vesmír má dvě protilehlé strany, které však k sobě patří jako na Mobiově pásce. Tento zdánlivý paradox se dá demonstrovat jednoduchým pokusem. Jestliže papírový pásek přetočíme o 180 stupňů a slepíme oba konce, získáme Mobiovu pásku. Objekt má na první pohled dvě protilehlé strany. Jestliže však jedeme prstem po povrchu, opět se plynule dostaneme k výchozímu bodu.

Mobiova páska je přirozeně jen názorným modelem pro mnohem komplikovanější fyzikální děje (stavy), neboť struktura Mobiovy pásky je osazena čtyř- až pětirozměrně, takže se dotýká časoprostorových vztahů.

Nám známé straně vesmíru říkáme plus-strana neboli parresum, protilehlá strana je zase minus-strana neboli arresum. Pointa je však v něčem jiném. Tam, kde se v parresu dá najít hmota, je v arresu vakuum a naopak. A protože spolu obě strany hyperfyzikálně korespondují, dochází tím k rovnováze hmoty a je zajištěna gravitační stabilita vesmíru.

Přepólovat plusovou a minusovou stranu je sice možné, ovšem jen s velkými technickými problémy a značnými riziky.

MULTIVERZUM

Na závěr ještě pojem multiverza. V seriálu se už dávno prokázalo, že vedle normálních univerz, tedy vesmírů, existují myriády dalších, takzvaných paralelních vesmírů. Metrologicky se dají rozlišovat svou specifikou (strangeness), a tedy i klasifikovat. Einsteinovskému vesmíru byla přiřazena strangeness nula, a tak se dá pro každý vesmír stanovit odpovídající (pozitivní) odchylka strangeness. Souhrnem všech jednotlivých univerz (vesmírů) je multiverzum. Morální kód platí pro celé multiverzum, existuje tudíž

pouze jednou.

Příjemné zažití nových poznatků vám přeje
Gucky,
myšob a poručík Sluneční flotily